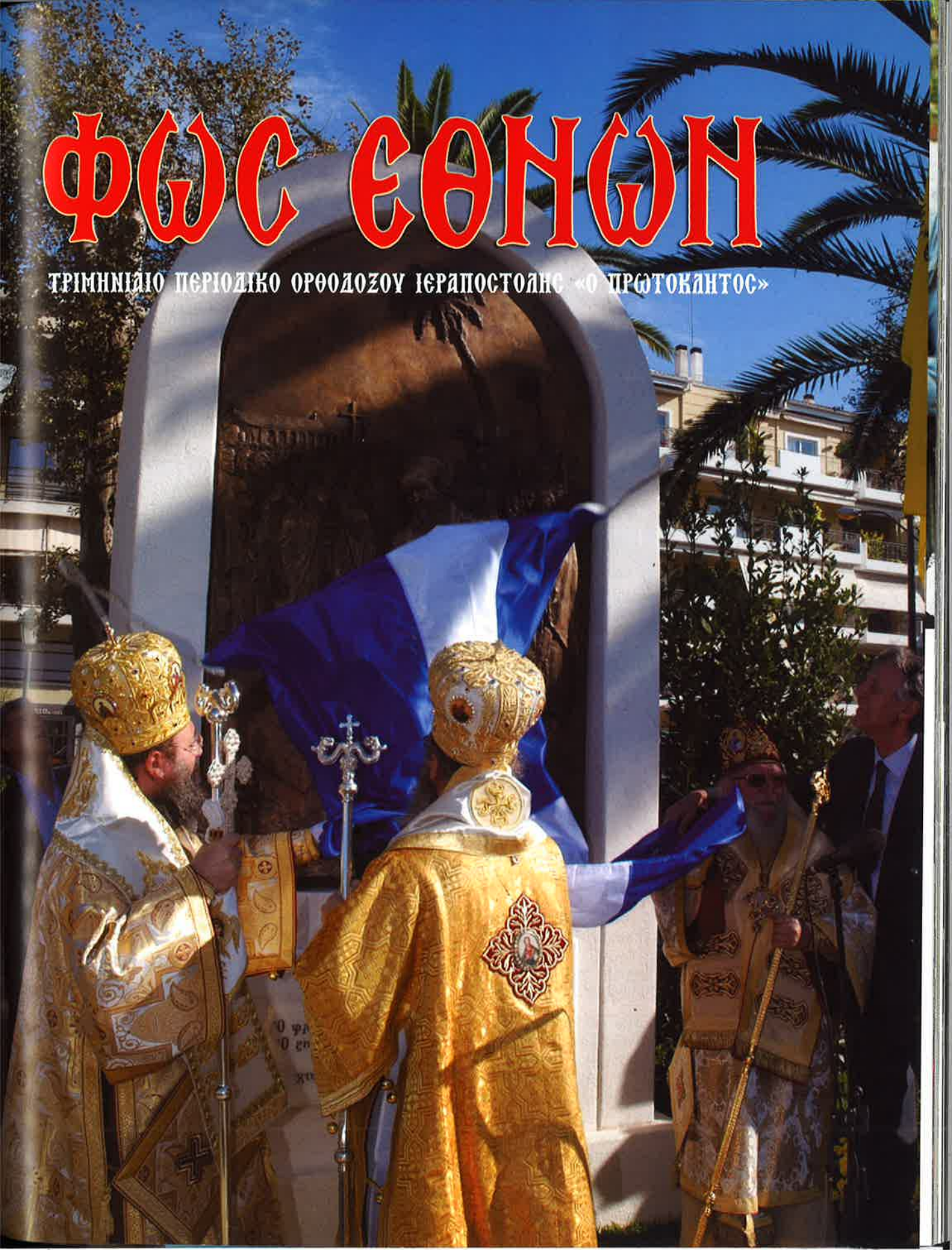

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΟΡΘΟΔΟΧΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ «Ο ΠΡΩΤΟΚΑΝΤΟΣ»

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

Τὴν δὲ κε εἰς φῶς ἔθνην
Τὸ εἶναι κε εἰς ὠπτηρίαν ἕως ἑκατὸς τῆς γῆς.
(ᾠραϊζ 17 47)

Ἰδρυτής τοῦ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»
† ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΙΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙΣ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»
ΠΕΡΙΟΔΟΥ «2007-2009»

Νικόλαος Σίμος, δικηγόρος, Πρόεδρος,
Δημήτριος Τσαρεγκούνης, θεολ. - φιλόλ., Ἀντιπρόεδρος,
Μαίρη Καραχάλιου, Γεν. Γραμματεὺς,
Ἄγγελος Ἀντωνέλλης, φυσικός, Ταμίας,
Γεώργιος Καραγεωργόπουλος, ἐκπαιδευτικός, Σύμβουλος

ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἐλλη Γουργουλιάτου, ἐκπαιδευτικός,
Ἰωάννης Σταθόπουλος, ἐκπαιδευτικός
Κωνσταντίνος Σπίνος

«ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ»
«LA LUMIERE DES NATIONS»
EDITION DE L' ASSOCIATION
DE LA MISSION ORTHODOXE «PROTOCLITOS»
68. RUE MIAOULI 26222 PATRAS GRECE

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
«Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» ΜΙΑΟΥΛΗ 68, Τ.Κ. 26222 ΠΑΤΡΑ,
ΤΗΛ.: 2610-329737, 322.722, ΦΑΞ: 2610-329.390

e-mail: protoklitos@gmail.com

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Νικόλαος Μιχ. Σίμος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑΣ-
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΥΛΗΣ
Ἡφαιστου 11, Τηλ.: 2610-273.093 ΠΑΤΡΑ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: ΤΑΧΥΤΥΠΟ

Ἐπιταγές καί ἐμβάσματα παρακαλοῦμε νά
ἀποστέλλωνται στή διεύθυνσι τοῦ Συλλόγου
Μιαούλη 68 Πάτρα, Τ.Κ. 26222,
τηλ. 2610/329737

ἢ νά κατατίθενται στόν ὑπ' ἀριθμ. 32338682
λογαριασμό τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς.

Στήν περίπτωσι αὐτή οἱ δωρητές νά μᾶς ἀποστέλ-
λουν ἀντίγραφο τοῦ γραμματείου καταθέσεως,
πρός ἐκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως.

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

4η Τριμηνία 2008, Τεύχος 120

Ἔκδοσις Συλλόγου

Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς

ὁ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ»

Μιαούλη 68 Πάτρα, τηλ. 2610/329.737 Τ.Κ. 26222

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 5 €
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 10 €

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΞΟΦΥΛΛΩΝ:

1. Ἡ στιγμή τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς ἀναγλύφου ἀφιερω-
ματικῆς στήλης στό προαύλιο τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου
Ἀνδρέου Πατρῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πα-
τρῶν κ. Χρυσόστομος μετά τό τρισάγιο ἀπέσυρε τήν ση-
μαία πού ἐσκέπαζε τό μνημεῖο καί ὑπό τούς ἤχους τῆς Δη-
μοτικῆς μάντας ἔψαλλε τό «Χριστός Ἀνέστη» μαζί μέ τό
πλήθος τοῦ λαοῦ. Ἀπεδόθη ἔτσι τιμή στόν π. Χαρίτωνα
πού ἔζησε ὡς υἱός Ἀναστάσεως καί κήρυξε μέχρι τελευ-
ταίας ἀναπνοῆς τό «Χριστός Ἀνέστη».

2. Ὁ Παλαιός Ἱ. Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καί ὁ νέος
στήν Κανάγγα τοῦ Κογκό. Πίσω στό ἱερό θρῖσκεται ὁ τά-
φος τοῦ π. Χαρίτωνος. Οἱ πιστοί συρρέουν καί δοξολογοῦν
τόν Θεό καί εὐγνώμονες μακαρίζουν αὐτόν πού ἔδωσε τή
ζωή του γιά νά γνωρίσουν τήν ἀλήθεια, τό φῶς, τή σωτη-
ρία, αὐτόν πού θρόντοφώναξε: «Χτυπάτε τίς καμπάνες τῆς
Ὁρθοδοξίας σέ ὅλη τήν Ἀφρική...»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
• «ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΕΙΩΝ» 2008 Η ΠΑΤΡΑ ΕΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΦΛΟΓΕΡΟΝ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑ ΚΑΙ ΖΗΛΩΤΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟ π. ΧΑΡΙΤΩΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙ	3-5
• ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β'	6-7
• «ΕΛΑΜΨΕΝ ΩΣ ΦΩΣ ΚΑΙ ΩΣ ΗΛΙΟΣ ΑΣΤΡΑΠΤΩΝ ΕΠΙ ΝΑΟΝ ΥΨΙΣΤΟΥ» Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσόστομου	8-9
• «ΕΝΕΠΝΕΕ ΣΕ ΜΑΣ ΕΝΑ ΘΑΡΡΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ» Σεβ. Μητ. Κεντρῶς Ἀφρικῆς κ. Ἰγνατίου	10-11
• «ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ, ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ» Ἀρχιμ. Νικηφόρου Μικραγιαννανίτου	12-13
• «ΕΜΟΙΑΖΕ ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΑΝΔΡΕΑ» Ἱερομ. Θεολόγου	14
• «ἮΤΑΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΓΑΠΗΣΕ ΠΡΙΝ ΜΑΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙ» π. Ἀνδρέα Καγιάγια	15-19
• «ἮΤΑΝ ΠΛΑΣΜΕΝΟΣ ΜΕ ΠΥΡΙΚΑ ΥΣΤΟ ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΠΥΡΠΟΛΗΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΥΡΠΟΛΗ ΨΥΧΕΣ...» Δημ. Κοντόγιωγα-Θεοχαροπούλου	20-21
• «ΑΝΩΤΕΡΗ ΔΥΝΑΜΙ ΚΙΝΟΥΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ» Ἐὐστ. Δ. Λεοντή, γλύπτη	21-22
• «ΠΕΤΑΞΕ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ, ΑΛΛΑ ΕΜΕΙΝΕ Η ΧΑΡΙΣ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΙ ΜΑΣ» Εὐαγγελίας Καλομοίρη	23-24
• «ἮΤΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΑΓΝΗΤΗΣ» Ἱερ. Καλλινίκου Κακάντα	25
• «Ο π. ΧΑΡΙΤΩΝ ἮΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ» Ρεβέκκας Μισέγγκα-Μπακάμπα	26
• «ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΠΑΤΡΩΝ ΚΥΡΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (1915-2008) Δημ. Τσαρεγκούνη	27-29
• «ΣΤΗΛΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ	29-31

Ὁ πατήρ Χαρίτων ἀνάμεσα στό Ἀφρικανόπουλα πού ἀγάπησε καί ἔμεινε κοντά τους μέχρι θανάτου, σάν πατέρας καί πνευματικός, γιά νά τά ὀδηγή στό δρόμο τοῦ Χριστοῦ στήν πρόοδο, στή χαρά καί τήν εὐημερία.

Στά πλαίσια τῶν «Πρωτοκλητείων» 2008 ἡ Πάτρα ἐτίμησε τόν φλογερόν Ἱεροκήρυκα καί ζηλωτή Ἱεραπόστολο π. ΧΑΡΙΤΩΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙ

Ἡμερίδα - Ἀποκαλυπτῆρια Ἀναμνηστικῆς Ἀφιερωματικῆς Στήλης

Μέ πρωτοβουλία τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατρῶν, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, στά πλαίσια τῶν «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΕΙΩΝ 2008» μέ τήν συμπλήρωσι δέκα ἐτῶν ἀπό τήν ὀσιακή κοίμησι καί ἑκατό

ἐτῶν ἀπό τήν γέννησι τοῦ φλογεροῦ Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πατρῶν καί ζηλωτοῦ Ἱεραποστόλου τῆς Ἀφρικῆς, μακαριστοῦ **π. Χαρίτωνος Πνευματικάκι**, ἔλαβαν χώρα τό Σάββατο 15 Νοεμβρίου καί τήν Κυριακή 16 Νοεμβρίου 2008

Τέλεσις τοῦ Ἱεροῦ πολυαρχιερατικοῦ Μνημοσύνου γιὰ τόν π.Χαρίτωνα μέ τήν συμπλήρωσι δέκα χρόνων ἀπό τήν κοίμησίν του, στόν περιλαμπρό Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

τιμητικές ἐκδηλώσεις σέ ἀτμόσφαιρα ἀνατάσεως καί ἄκρας συγκινήσεως πού ἐστέφθησαν μέ πλήρη ἐπιτυχία κατά κοινήν ὁμολογίαν.

1.Τό Σάββατο στά Α.Τ.Ε.Ι. Πατρῶν (στό Συνεδριακό Κέντρο) πραγματοποιήθηκε ἡμερίδα ἀπό ὥρα 9 π.μ. - 13.30 μ.μ. ἀφιερωμένη στήν προσωπικότητα τοῦ π.Χαρίτωνος Πνευματικάκι πού ἐτίμησαν μέ τήν παρουσία τους ὁ Βουλευτής Ἀχαΐας κ.Μιχάλης Μπεκίρης, ἐκπρόσωποι τῆς Νομαρχίας, τοῦ Δήμου, ὁ Στρατιωτικός Διοικητής, κ.Ἀθανάσιος Μουρίκης, Διευθυντές Ὑπηρεσιῶν, ὁ Πρόεδρος τῶν Α.Τ.Ε.Ι. Πατρῶν κ. Σωκράτης Καπλάνης, Πανεπιστημιακοί, Κληρικοί, Ἐκπαιδευτικοί καί πολὺς κόσμος.

Τὴν ἑναρξί τῆς ἡμερίδος ἐκήρυξε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ὁ ὁποῖος καί προήδρευσε ἐκφράζων καί μέ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸν σεβασμὸν του πρὸς τὸ τιμώμενο πρόσωπο.

Ἀναγνώσθηκε μήνυμα-χαιρετισμὸς ἀναφερό-

μεγο στήν προσωπικότητα τοῦ π.Χαρίτωνος τοῦ Πάπα καί Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β' ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» κ. Νικόλαο Σίμο.

Ἀκολούθησαν ἐνθερμες εἰσηγήσεις συνεργατῶν καί πνευματικῶν τέκνων τοῦ π.Χαρίτωνος μέ περιγραφές ἀγνώστων πτυχῶν τῆς ζωῆς του καί προβλήθηκε ἐντυπωσιακὸ DVD μέ στιγμιότυπα ἀπὸ τῆ δρᾶσί του. Ἀκόμη χορωδία ἀφρικανῶν φοιτητῶν εἴψαλε θαυμάσια ἐκκλησιαστικούς ὕμνους καί τραγούδια.

Παρατίθενται ἀποσπάσματα τῶν κυριωτέρων εἰσηγήσεων καί παρεμβάσεων λόγω τοῦ περιορισμένου χώρου. Ἐπιφυλασσόμεθα δέ σέ ἐκδοσι εἰδικοῦ τόμου μέ ὀλόκληρες τίς ὁμιλίες.

Τὴν ἡμερίδα πού ἄφησε ἄριστες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ὅλη ὀργάνωσι καί τὸ περιεχόμενο ἐκλείσει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

Στόν προαύλιο χώρο τοῦ Ναοῦ τό πλήθος τῶν πιστῶν παρακολουθεῖ μέ συγκίνησι τά ἀποκαλυπτήρια τῆς ἀναγλύφου Ἀφιερωματικῆς Στήλης πρός τιμῆν τοῦ π.Χαρίτωνος.

2.Θεία Λειτουργία - Ἀποκαλυπτήρια Ἀφιερωματικῆς Στήλης.

Τήν Κυριακή 16 Νοεμβρίου εἰς τόν κατάμεστο πιστοῦ λαοῦ νέο Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν ἐτελέσθη Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία καί ἱερό μνημόσυνο ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τοῦ π. Χαρίτωνος. Τῆς Λατρευτικῆς Συνάξεως προέστησαν οἱ Ἀρχιερεῖς: ὁ οἰκεῖος Ποιμέναρχης μας Σεβ. Μητροπολίτη Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, ὁ Σεβ.Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ Χωρεπίσκοπος Καρπασίας (Ἀρχιεπισκοπή Κύπρου) κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.

Παρέστησαν ὁ Βουλευτής κ. Μιχάλης Μπεκίρης, ὁ Νομάρχης Ἀχαΐας κ. Δημήτριος Κατσικόπουλος, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Νικόλαος Τζανάκος, ὁ τ. Βουλευτής κ. Νίκος Νικολόπουλος, Νομαρχιακοί καί Δημοτικοί Σύμβουλοι, ὁ Στρατιωτικός Διοικητής, ἐκπρόσωποι στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν ἀρχῶν καί φορέων τῆς πόλεως.

Στίς 10,30 π.μ. ἐτελέσθη Τρισάγιο ἀπό τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς καί τόν Ἱερό Κλήρο καί ἔγιναν ἀπό τό Σεβασμιώτατον Μητροπολίτη Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ τά ἀποκαλυπτήρια τῆς ἀνάγλυφης ἀφιερωματικῆς στήλης γιά τόν π.Χαρίτωνα.

Ἀπεδόθησαν οἱ κεκανονισμένες τιμές, ἐνῶ ἡ Δημοτική Μουσική παιάνιζε. Κληῖρος καί λαός ἐπιδοκίμασαν τήν ωραία πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ἐνῶ οἱ καμπάνες ἤχοῦσαν χαρμόσυνα καί το πλήθος ἔψαλε τό «Χριστός Ἀνέστη», ὥστε ἡ ἀτμόσφαιρα νά εἶναι ἄκρως συγκινητική.

Ἡ ἀφιερωματική αὐτή στήλη, πού μέ τίς εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ἐτοποθετήθη στό προαύλιο τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν, θά ἀποτελῆ ἓνα διαρκές ὑπόμνημα γιά τοὺς νεωτέρους τοῦ χρέους καί τῆς προσφοράς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Μήνυμα τοῦ Πάπα καί Πατριάρχου

᾽Αλεξανδρείας καί πάσης ᾽Αφρικῆς κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ Β΄

Πρός

τόν ᾽Εντιμώτατον

κ.Νικόλαο Σῆμο

Πρόεδρο

τοῦ Συλλόγου ᾽Ορθοδόξου ᾽Ιεραποστολῆς «᾽Ο Πρωτόκλητος»

εἰς Πάτραν

᾽Εντιμώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὡς ἔκφρασις ἀναγνωρίσεως τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας προσώπου, τό ὅποιο ἠγωνίσθη ὑπέρ τῶν συνανθρώπων του, ἀποτελεῖ ἀρετή ἰδιαιτέρως τιμώμενη ἀπό τό ἑλληνικό πνεῦμα, ὡς καί τήν συνείδησιν τοῦ ᾽Εκκλησιαστικοῦ Σώματος καί περιποιεῖ τιμή ἐπίσης πρὸς τόν ἀποδίδοντα τά εὐγνώμονα συναισθήματα.

Μέ αὐτήν τήν σκέψιν χαιρετίζουμε τήν πνευματική ἐκδήλωσι, ἡ ὁποία σήμερα πραγματοποιεῖται στήν πόλιν σας, ὑπό τῆς ᾽Ιερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν καί τοῦ Συλλόγου ᾽Ορθοδόξου ᾽Ιεραποστολῆς Πατρῶν «᾽Ο Πρωτόκλητος», τοῦ δραστηρίου καί πολυτίμου συναρωγοῦ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς ᾽Εκκλησίας τῶν ᾽Αλεξανδρέων εἰς μνήμην τοῦ μακαριστοῦ ᾽Αρχιμ.Χαρίτωνος Πνευματικάκι, τοῦ γνησίου σκαπανέως τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου στήν ἀφρικανική ἥπειρο.

᾽Ο μακαριστός π.Χαρίτων ὑπῆρξε Κληρικός, ὁ ὁποῖος ἐβίωσε τόν πατερικό λόγο τοῦ ᾽Ιεροῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «...τάς ψυχάς, ἀρπᾶσαι κόσμον καί δοῦναι Θεῷ... καί Θεόν ποιῆσαι τόν ἄνθρωπον». Ἐπί σειρά ἐτῶν ἐκήρυξε μέ θερμουργό ζῆλο «Ἰησοῦν καί τοῦτον ᾽Εσταυρωμένον» στήν καρδιά τῆς ᾽Αφρικῆς καί ἐφώτισε τίς ψυχές χιλιάδων ἀφρικανῶν ἀδελφῶν «διά πίστεως τῆς τοῦ Χριστοῦ θεοσεβεῖς καί δικαίους ἀναπλάττων» (Ιουστ. Διαλ.6, 592 Β). Συναισθανθεῖς τήν σπουδαιότητα τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ᾽Αρχιποίμενος τῆς ᾽Εκκλησίας Κυρίου «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» ἔταξε ἑαυτόν στήν διακονία τοῦ πονεμένου καί ταπεινοῦ ἀδελφοῦ, χωρίς νά φεισθῆ θυσιῶν, κόπων καί μόχθων, προκειμένου νά τόν ἀνακουφίσῃ σωματικῶς καί νά τόν ἀναπαύσῃ πνευματικῶς, καθιστώντας τον μέτοχο «τοῦ ἀνεξιχνιάστου πλοῦτου Χριστοῦ» (᾽Εφεσ.3, 8).

᾽Ο καθ' ἡμᾶς ᾽Αποστολικός καί Πατριαρχικός Θρόνος τοῦ ᾽Αγίου Μάρκου σεμνύνεται γιά τόν πιστό οἰκονόμο τῶν Μυστηρίων τῆς Χάριτος καί ταπεινόθεράποντα τῶν ἐμπεριστάτων τέκνων τῆς ᾽Αφρικῆς ἀείμνηστο π.Χαρίωνα, τιμᾷ τό καλλίκαρπο ἔργο του καί προσεύχεται γιά τόν πολλαπλασιασμό «τοιούτων θεριστῶν» στό ἀπέραντο

‘Ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας και πάσης Ἀφρικής κ.ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β΄ ανάμεσα στά ὄρφανά τοῦ Ντολιζί τά ὅποια βρῆκαν θαλπωρή στό Ὁρφανοτροφεῖο «Ἅγιος Εὐστάθιος» τῆς Ἱεραποστολῆς μας.

ἄφρικανικό γεώργιο, κατά τό παράδειγμα τοῦ μακαριστοῦ γέροντος.

Δεόμενοι πρός τόν Ἀναστάντα Κύριο και Νικητή τοῦ θανάτου γιά τήν ἀνάπαυσι τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς του, συγχαίρουμε τόν ἱεραποστολικό σας Σύλλογο και ἐσᾶς προσωπικῶς γιά αὐτήν τήν πρωτοβουλία τιμῆς και μνήμης, τήν ὅποια ἀνελάβατε, και εὐχόμεστε ἐγκαρδίως δύναμι και πλούσια πνευματική καρποφορία στήν ἐπιτέλεσι τῆς θεάρεστης διακονίας σας.

Διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης

Ἡ εὐχή καὶ τὸ ἄγιο εὐδοκῶν Β΄!

**‘Ο Πάπας και Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας
Θεόδωρος Β΄**

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Πόλει τῆς Ἀλεξανδρείας
τῇ 13ῃ Νοεμβρίου 2008

«Ἐλαμψεν ὡς φῶς καί ὡς ἥλιος ἀστράπτων ἐπὶ Ναόν Ὑψίστου»

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ.Χρυσόστομος κηρύσσει τὴν ἑναρξὶ τῆς Ἡμερίδος

Ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Πατρῶν εἰς τὰ πλαίσια τῶν Πρωτοκλητείων 2008, καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν δραστήριον Ἱεραποστολικὸν Σύλλογον «Πρωτόκλητος» τῶν Πατρῶν, τιμᾷ τὸν αἰόδιμον καὶ μακάριον Ἱεραπόστολον π.Χαρίτωναν τὸν Πνευματικῆν, ἄνδρα ζηλωτὴν καὶ ἐνάρετον, ὁ ὁποῖος μὲ κίνητρον τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ξεκίνησε ἀπὸ τὴν μεγαλῶνυμον πόλιν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν Ἱερόν Ναόν του, διὰ τὴν Ἠπειρον τῆς Ἀφρικῆς, προκειμένου νὰ ὁδηγήσῃ μέσα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῶν θείων Ἀληθειῶν καὶ τὴν Μυστηριακὴν ζωὴν τοὺς ἐκεῖ ἀδελφούς μας εἰς τὴν θέωσιν.

Θαυμάζει κανεὶς τὸν δυναμισμόν τοῦ ἀνδρός,

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ.Χρυσόστομος κηρύσσει τὴν ἑναρξὶ τῆς Ἡμερίδος.

τὴν πίστιν του, τὴν φλόγα τῆς ψυχῆς του, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωκαν φτερά διὰ νὰ πετάξῃ εἰς τὴν κυριολεξίαν εἰς τόπους ἀγνώστους μὲν εἰς αὐτόν, προσφόρους δὲ διὰ πνευματικὴν καλλιέργειαν.

Ἡ πηγὴ τῆς καρδίας του ἀστείρευτος, παρά τὴν ἡλικίαν του, ἔδωκε τὰ ἱερά νάματα μὲ τὰ ὁποῖα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐγαλουχήθη καὶ ἠνδρώθη ὡς γόνος εὐκλεοῦς καὶ εὐλαβοῦς ρίζης, τὰ νάματα ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπότισε τὸν Λαόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας ἀπὸ τοὺς Ἱερούς ἄμβωνας τῆς πόλεως καὶ τῶν χωρίων μας καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτοκλήτου.

Ὑποκλινόμεθα σήμερον ἐνώπιον τῆς μεγάλης προσωπικότητός του καὶ τὸν τιμᾶμε κατὰ χρέος καὶ τὸν μακαρίζομε, διότι «ἐλαμψεν ὡς φῶς καὶ ὡς ἥλιος ἀστράπτων ἐπὶ Ναόν Ὑψίστου».

Τὰ τέκνα του τὰ πνευματικά καὶ ἐν ὄσῳ ζοῦσε ἐβλεπαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὰς τοῦ πνεύματος αὐγὰς καὶ τῶν ἀρετῶν τὰς λαμπηδόνας, ἀλλὰ καὶ τώρα προσκυνοῦν τὸν τάφον ποῦ φυλάσσει τὸ μακάριον Λεῖψανόν του καὶ ἀντλοῦν δύναμιν, ὥστε νὰ προχωροῦν εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν πορείαν καὶ νὰ θεῶνται τὰ ἀθέατα κάλλη δι' εὐχῶν του ἁγίων καὶ προσευχῶν του εἰς τὸ Οὐράνιον Θυσιαστήριον, ὅπου πλέον συνεχίζει τὴν προσωπικὴν του ἱερουργίαν.

Εἰς τὸν αὐλεῖον χώρον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν, ἡ ὑψωθεῖσα πρὸς τιμὴν του ἀφιερωματικὴ στήλη θὰ δεικνύῃ εἰς ἡμᾶς τὸ χρέος μας ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ τὸ χρέος μας πρὸς πάντας τοὺς ἐπιγενομένους, τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διδασκῆς καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῶν ὅπου γῆς ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναμένουν τοὺς τῆς χάριτος ἀειζῶους ποταμούς. Ἄλλὰ καὶ τὸ χρέος μας θὰ ὑπενθυμίξῃ ἐναντι αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ π. Χαρίτωνος καὶ ὄλων ἐκείνων ὅσοι ζήλω θεῖῳ πεπυρωμένοι ἀφῆκαν καὶ οἰκίας καὶ γονεῖς καὶ ἀδελφούς καὶ φίλους καὶ ἐπορεύθησαν εἰς γῆν, ἣν ἔδειξεν αὐτοῖς Κύριος ὁ Θεός, εὐαγγελιζόμενοι τὴν εἰρήνην καὶ τὴν διὰ τῆς Ἐκκλησίας σωτηρίαν, ὑπακούσαντες εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καὶ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Εἰς τὰς εἰσηγήσεις καὶ τὰς παρεμβάσεις ποῦ θὰ ἀκολουθήσουν, θὰ ἀκουσθοῦν πολλὰ διὰ τὸν φω-

τεινόν Ἱεραπόστολον καί διά τοῦτο ἀναμένομεν μετ' ἐνδιαφέροντος μεγάλου νά πληροφορηθῶμεν καί διά πτυχάς ἀγνώστους, ἴσως, ἀπό τήν ζώην τοῦ φλογεροῦ τῆς πίστεως διδασκάλου.

Εὐχαριστοῦμεν ἀπό καρδίας τόν Ἱεραποστολικόν Σύλλογον «Πρωτόκλητος», τόν δραστήριον Πρόεδρον αὐτοῦ κ. Νικόλαον Σίμον, τά Μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί ὅλα τά Μέλη καί εὐχόμεθα νά ἔχουν δύναμιν παρά Κυρίου εἰς τό ἔργον των.

Ἐπίσης, εὐχαριστοῦμεν τοὺς Εἰσηγητάς τῆς Ἡμερίδος καί τοὺς καλωσορίζομεν εἰς τήν πόλιν μας.

Τέλος, ἐκφράζομεν τάς εὐγνώμονας εὐχαριστίας μας εἰς τόν Πρόεδρον τοῦ Τ.Ε.Ι. Πατρῶν κ. Σωκράτην Καπλάνην διά τήν εὐγενή παραχώρησιν τῆς αἰθούσης, ὥστε νά πραγματοποιηθῇ ἡ Ἡμερίς πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου Ἱεραποστόλου.

Κηρύσσοντες τήν ἔναρξιν τῆς Ἡμερίδος εὐχόμεθα καλήν ἐπιτυχίαν εἰς τάς ἐργασίας.

Ἐὐσεβὴς Λαὸς τοῦ Θεοῦ, Ἀρχές τῆς πόλεως καί ἐκπρόσωποι φορέων κατὰ τὴν συγκινητικὴ στιγμὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀναγλύφου, πού θά δεικνύη τό χρέος μας γιὰ τόν εὐαγγελισμό τῶν μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ἀδελφῶν μας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. Ἰγνατίου στό θέμα τῆς μεγάλης αἰθούσας στήν Κανάνγκα, σέ ἐορταστική ἐκδήλωσι τῶν μαθητῶν γιά τήν διάδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας στόν κόσμο.

Εἶχε ἔλθει ὡς διάκονος ἀπό τήν Κοζάνη. Ἐκεῖ ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καί ἐτοποθετήθη ὡς ἱεροκῆρυξ.

Πρέπει νά πῶ ὅτι ὁ ὑψηλός ἐκεῖνος καί σχεδόν ἀδύνατος, λιπόσαρκος ἄνδρας -ἦταν καί τά χρόνια τῆς κατοχῆς τότε, ἡ δεκαετία τοῦ Σαράντα- μᾶς εἶχε συναρπάσει τά παιδιά, τούς ἐφήβους, τούς νέους καί τούς ὄριμους στήν ἡλικία. Γιά πρώτη φορά ἀκούγαμε κήρυγμα περιποιημένο, δομημένο, τεκμηριωμένο, σοβαρό, ὑπεύθυνο. Καταλαβαίναμε ὅτι ὁ ἱεροπρεπής αὐτός ἱεροκῆρυξ μπροστά μας εἶχε λόγο πηγαῖο ἀπό τήν πηγή παρμένο, ἀπό τήν Γραφή, ὄχι μόνον στό κήρυγμα ἀλλά καί στήν συμμελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού ἔκανε.

Τότε ἤμουν πρωτοετής μαθητής ὀκταταξίου καί μάθαμε νά ἀνοίγουμε τήν Καινή Διαθήκη καί νά μελετοῦμε καί νά συμμελετοῦμε καί νά προχωροῦμε λίγο στό βάθος στά μέτρα μας βέβαια. Πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι πολλοί τῶν τότε μαθητῶν του, ἔχουν ἐξελιχθεῖ σέ καθηγητάς Πανεπιστημίου, στρατηγούς, ἱεράρχες, σέ κληρικούς, σέ γιατρούς ἀξιόλογους κ.λ.π.

Μέχρι σήμερα ζοῦνε μέ τήν μνήμη του στήν Ἔδεσσα καί τούς καθοδηγεῖ καί ἀπῶν μέ τά διδάγματα του. Ἐλεγε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ἐμοί τό ζῆν

«Ἐνέπνεε σέ μᾶς ἓνα θάρρος ὁμολογίας»

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεντρῶας Ἀφρικῆς κ. Ἰγνατίου, πνευματικοῦ τέκνου καί συνεργάτου τοῦ π. Χαρίτωνος.

Σεβασμιώτατε Δέσποτα, ἀξιότιμοι κύριοι, ἀγαπητοί,

Μέ τιμάτε μέ τήν πρόσκλησί σας καί μάλιστα γιά ἓνα τέτοιο θέμα. Ὅ,τι ὅμως θά πῶ εἶναι ἀληθινό, εἶναι ἀκριβό μυστικό, τό ὅποιο διηγούμαι εὐκαίρως ἀκαίρως γιά λόγους δικαιοσύνης ἀλλά καί γιά λόγους εὐγνωμοσύνης.

Δέν θά ἀναπτυχθῶ πολύ, διότι τό πολύπλευρο τοῦ θέματος θά εἶναι μοιρασμένο καί πολλοί θά ὁμιλήσουν γιά τόν ἄνδρα. Ἐγώ θά πῶ θέματα τά ὅποια πραγματικά μέ συνέδεαν μέ τόν π. Χαρίτωνα. Ἦμουν 13 ἐτῶν, ὅταν τόν γνώρισα στήν Ἔδεσσα.

Χριστός» (Φιλιπ. 1, 21), «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20). Ἔμεῖς δέν μπορούσαμε νά τό ποῦμε αὐτό, δέν μπορούσαμε νά τό καταλάβουμε κιόλας, μπορούσαμε νά ποῦμε ὅμως, ἐγώ τουλάχιστον, μπορούσα νά πῶ «ἐμοί τό ζῆν» ὁ π. Χαρίτων.

Κάποτε ἄργησα νά πάω στό Γυμνάσιο μαζί μέ ἄλλους. Ὁ ἀείμνηστος Βαγενάς Βασίλειος, ἓνας ἐξαιρετος ἐκπαιδευτικός, λέει: «Ἐλάτε ὅλοι ἐσεῖς. Ποῦ ἄργήσατε; Αὔριο θά ῥθῆτε μέ τούς κηδεμόνες σας. Φύγετε. Ἐσύ, λέει σέ μένα, πήγαινε νά παρακολουθήσεις τά μαθήματα, αὔριο θά ῥθῆς μέ τόν

κηδεμόνα σου». Δέν ξέρω γιατί έκανε αυτή τήν έξαιρεσι. Τήν άλλη μέρα πήγα μέ τόν πατέρα μου. 'Ο πατέρας μου ήταν μικρασιάτης, τά Έλληνικά τά καταλάβαινε, τά διάβαζε, αλλά όταν τά μιλούσε, τά σκότωνε, έλεγε όμως ό,τι ήθελε νά πη. 'Ο Γυμνασιάρχης συζήτησε μαζί του και του είπε:

-«κ.Θεόδωρε, έσεις πώς δέν μάτατε τά έλληνικά τόσα χρόνια έδώ πέρα; 'Από τότε είστε δώ;».

-«'Από τό 23» του άπάντησε. «'Εμείς είχαμε τά βάσανά μας γι' αυτό στέλνομε τά παιδιά μας νά μάθουν τά έλληνικά».

-«Ναί, αλλά δέν έρχεστε έδώ στό Γυμνάσιο νά σάς βλέπω. Καμμιά φορά δέν ήλθατε».

-«Τόν άνέθεσα στόν π.Χαρίτωνα, εκείνος τόν παρακολουθει» και ξεμπέρδεψε ό πατέρας μου. "Ελεγε όμως μία άλήθεια, διότι γιά μās κηδεμόνας και πατέρας ήταν ό π.Χαρίτων. "Όχι μόνον σέ μένα αλλά και πολλούς άλλους, όπως και τόν π.Γαβριήλ πού είναι από τήν Έδεσσα και ύπηρετεί, διακονεί έδώ. Θαυμαστός γιά τά κηρύγματά του! Και γιά όσους έπεφταν στην άκτίνα δράσεώς του ήταν ό άπαραίτητος, ήταν ό γλυκός, ήταν ό δυνατός μαγήτης. "Ηθελε συχνά νά τόν βλέπω ιδιαιτέρως και βρήκε έναν τρόπο. Θα μου φέρνεις κάθε μέρα τήν Έστία -αυτή τήν έφημερίδα διάβαζε. Και περνούσα από τόν βιβλιοχαρτοπώλη, έπαιρνα τήν Έστία και μου έκανε έντύπωση πού διαβαζόταν από πίσω πρός τά μπροστά. Κατάλαβα όμως έτεροχρονικά ότι αυτό τό έκανε γιά νά μέ βλέπη κάθε μέρα και νά μέ καθοδηγή.

...Ήταν τολμηρός, όταν λέμε τολμηρός, παλικάρι. Μας ένέπνεε, δέν φοβόταν τίποτε. Είχε άνέβει

ένας τών πεπλανημένων άδελφών μας στόν άμβωνα και άρχισε νά λέγη κάποια θεωρία, νόμιζε πώς είναι βήμα δημόσιο τής άγοράς. Πρίν νά τελειώσει, βγαίνει ό ίδιος στην Ύραιά Πύλη και τόν κατεβάζει κάτω και έξω. Και ήταν πολύ κρίσιμα χρόνια. Μπορούσε νά χάση τή ζωή του από μία τέτοια ένέργεια. "Όταν οι Γερμανοί έκαιγαν τήν Έδεσσα, τήν συνοικία του Βαρώση, είδε ότι ήταν ένα γεγονός πόνου, θλίψεως· δέν μπορούσε νά μείνη στην Μητρόπολι. Μολονότι έκινδύνευαν νά καούν τά δικά του πράγματα, τά άφησε όπως είναι, πήρε τό ράσο του στά χέρια του και μία εικόνα και βγήκε στις γειτονίες νά όμιλη, νά παρηγορή τούς πυροπαθείς.

Θά ξέρετε όλοι ότι κάποτε άνετινάχθη από νάρκη στην περιοδεία πού πήγαινε ως στρατιωτικός ιερείς.

...Άκόμη νά σάς πώ ότι από τόν τάφο τών πατέρων περνούνε οι μαύροι και παίρνουν εύλογία. Φιλούν τόν μαρμάρινο σταυρό, κάνουν προσευχή.

Είναι ένδεικτικό ένας πού έμεινε άνεργος, πολύτεκνος μαύρος και μέ κάποια εύκαιρία έφερε τό φάκελό του γιά νά τόν προσλάβουμε. "Εγραψε τήν αίτησί του και θά τήν έφερνε. Του λέει ό πρωτογινός του: «Πατέρα, όχι έτσι, έπέρασε πρώτα από τούς τάφους τών πατέρων μας και μετά νά πās». Πέρασε ό πατέρας, άκούμπησε τό φάκελο και προσελήφθη, μάλιστα μοσχοπροσελήφθη.

Τά λέω αυτά γιά νά δείξω πώς νιώθουν τήν παρουσία και κεκοιμημένων άκόμα, του π.Χρυσστόμου και του π.Χαρίτωνος.

Συγγνώμη παρέβην ώστόσο κάποια λεπτά. Σας εύχαριστώ πού μέ άκούσατε. Δέν τελείωσα όμως...

Ο π. Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης στο βήμα των Α.Τ.Ε.Ι. Πατρών ενώπιον του έκλεκτου άκροατηρίου που συγκεντρώθηκε για νά ζήση ανεπανάληπτες στιγμές.

«Μία νέα ζωή, μία θαυμάσια κοινωνία»

**Άρχιμ. Νικηφόρου Μικραγιαννανίτου,
τ. Σχολάρχη Άθωνιάδος Σχολής, Καθηγ. Θεολογικής Σχολής
Όρθοδόξου Πανεπιστημίου Κινσάσα Κογκό**

... Τό Δεκέμβριο του 1985 μάς άξίωσε ο Θεός μαζί μέ τόν π. Ναθαναήλ Λαυρεώτη, ό όποιος σήμερα έργάζεται ιεραποστολικά στό Άργυροκάστρο τής Βορείου Ήπειρού, νά συνοδεύσουμε τόν Θεοφιλέστατο Έπίσκοπο Ροδοστόλου Χρυσόστομο και νά επισκεφθούμε διάφορα ιεραποστολικά κέντρα στην Άφρική. Πήγαμε και στην Κανάγκα. Έπιθυμούσαμε νά κάμουμε τρισάγιο στον τάφο του πρώτου Έλληνος Ίεραποστόλου, του π.Χρυσοστόμου Παπασαραντόπουλου και νά δούμε και νά θαυμάσουμε τόν συνεχιστή αυτού του έργου τόν π.Χαρίτωνα. Αυτό που είδαμε, αυτό που νοιώσαμε δέν περιγράφεται.

Κάποιες πρόχειρες σημειώσεις σ' ένα ήμερολόγιο, που κρατήσαμε, ίσως δώσουν μιá ελάχιστη εικόνα. Βέβαια ή πένα, ό,τι και νά γράψη, δέν μπορεί νά έκφράση αυτό που ζήσαμε τότε. Θά μου επιτρέψετε νά σάς μεταφέρω μερικές σειρές από αυτό τό ήμερολόγιο. Μέσα σ' αυτές φαίνεται λίγο από τό έργο του π.Χαρίτωνα. Τό έργο ήταν τεράστιο.

«29 Δεκεμβρίου 1985. Πήγαμε μέ πομπή στην Έκκλησία νωρίς γύρω στις 6.30 π.μ. Ό Ναός είχε πολύ κόσμο. Όλοι ήσυχά περιμέναν. Η χορωδία πήρε τή θέσι της. Όλοι μέ γκρίζο ράσο, έκτός από τό χορωδίαρχη Γεράσιμο που φορούσε μαύρο ράσο. Σι-

δερωμένα όλα, καθαρά. Μόλις τελείωσε ή Θεία Λειτουργία, κάθε ένας και τά πιό μικρά παιδιά τά διπλωσαν τά ρασάκια τους και τά παρέδωσαν για φύλαξι. Οί στολές έλαμπαν. Όλα ήταν σε άπόλυτη τάξι. Άν κανείς θέλει νά δη τάξι και νοικοκυριό, άς έλθη στην Κανάγκα, είπαμε.

Τήν ώρα της Θείας Κοινωνίας τρεις ιερείς κοινωνούσαν. Κοινωνήσε σχεδόν όλο τό έκκλησίασμα. Όλοι όμως μέ σειρά. Δέν σπρώχνονταν, δέν άκούγόνταν τίποτα. Όλοι μέ σειρά και καθένας περίμενε ένα μέτρο πίσω από αυτόν που κοινωνούσε και μέ εύλάβεια προσέρχονταν. Ό Όρθρος, ή Θεία Λειτουργία ήταν κάτι ούράνιο. Κατάλυξι, ένθουσιασμός, ύμνωδία. Καί όλα συντονισμένα. Όλα κάτω από τήν καθοδήγησι και τό άγρυπνο μάτι του π.Χαρίτωνα.

Δευτέρα 30 Δεκεμβρίου 1985. Άπό τίς 6 τό πρωϊ έξω από τό φράχτη του Ίεραποστολικού κέντρου είχε μαζευτεί πολús κόσμος. Γυναίκες μέ μικρά, μικροί, μεγάλοι. Όλοι αυτοί ήταν άρρωστοι. Τό Ίατρικό Κέντρο θά άνοιγε στις 8 τό πρωϊ και ό κόσμος ήρθε νά πιάση σειρά. Σε λίγο ό γιατρός, ή αδελφή νοσοκόμος, οί μαθητευόμενοι ιθαγενείς ήρθαν και πήραν εύχή από τόν π.Χαρίτωνα για νά άρχίσουν τό έργο τους.

*Οί εύρισκόμενοι
στήν Έλλάδα
φοιτητές και ειδι-
κευόμενοι έπιστή-
μονες από την
Κανάνγκα του
Κογκό συγκρότη-
σαν χορωδία και
έδωσαν δείγματα
γραφής της ψαλ-
τικής τους δεινό-
τητος με άρμονία
και καλλιφωνία.*

‘Ο π.Χαρίτων άρχισε νά μās όμιλῆ γιά τίς δυσκολίες και τούς άγώνες του. ‘Αναφέρθηκε στίς θαυμαστές έπιτυχίες του Σχολείου πού λειτουργεί μέχρι σήμερα. Μās γνώρισε άκόμη τήν έπιθυμία και τήν σκέψη του νά γίνη μία Οικόκυρική Σχολή. Μās μίλησε γιά τούς κατηχουμένους, γιά τίς προσκλήσεις από κοντινές και μακρινές περιοχές και κατέληξε: «Τί νά κάνουμε; Συνέχεια μās καλοῦν από διάφορα μέρη. Πως νά προλάβουμε;»

Βρῆκε τό 1973 είκοσι μέ τριάντα κατηχουμένους. ‘Αλλωστε ό π.Χρυσόστομος δύο-τρεις μήνες έμεινε στήν Κανάνγκα. Δέν πρόλαβε τίποτε περισσότερο. Μέσα σέ λίγα χρόνια-σέ δέκα τρία χρόνια-(βρισκόμαστε στό 1985) ό π.Χαρίτων έφτιαξε σχολεία, έκκλησίες, ιατρείο, χιλιάδες πιστούς. Μία νέα ζωή, μία θαυμάσια κοινωνία άρχισε νά διαμορφώνεται. Οί κόποι του π.Χαρίτωνος έφεραν πολλούς καρπούς και μετά τό θάνατό του μέχρι σήμερα.

Βλέποντας τό έργο του και γνωρίζοντας τόν άγώνα, τήν άγάπη και τήν άφοσίωσί του στήν διάδοσι τῆς ‘Ορθοδοξίας δέν έχουμε τίποτε άλλο νά κάνουμε, αλλά μόνο ύπακοή στίς τελευταίες λέξεις του: «Χτυπάτε τίς καμπάνες τῆς ‘Ορθοδοξίας σέ όλη τήν ‘Αφρική».

*Στόν ‘Ι. Ν. ‘Αγ. ‘Ανδρέου Κανάνγκα οί ιερείς
μεταδίδουν «Σώμα και Αίμα Χριστού».*

«Έμοιαζε στον 'Απόστολο 'Ανδρέα»

**Ίερομονάχου Θεολόγου, πνευματικού τέκνου
του π.Χαρίτωνος, πού μοιράζει τό χρόνο του
στό 'Άγιο Όρος καί τήν 'Αφρική.**

Δύο άνθρωποι, δύο πνευματικοί μου οδηγοί, σημάδεψαν τήν ζωή μου. Χάρι σ' αυτούς είμαι καί ἐγώ ανάμεσά σας σήμερα. Αὐτοί ἦταν ὁ π. Χαρίτων πού μέ ὁδήγησε στήν πίστι καί ὁ π. Παῖσιος πού μέ ἐνέπνευσε καί μέ βοήθησε στήν ἀφιέρωσί μου.

Εἶναι πολλά πού δέν λέγονται... Θά σᾶς πῶ αὐτά πού λέγονται. Πρὶν ἀπό δύο χρόνια, στήν Κανάνγκα, προτρέποντας τούς Ὁρθοδόξους μαθητές, πού συμμετεῖχαν στήν Θεία Λειτουργία τοῦ προστάτου τους Ἁγίου Ἀνδρέου, νά τοῦ μοιάσουν, τοὺς εἶπα: «Ἄφου δέν ἔχετε δεῖ τόν Ἅγιο Ἀνδρέα, νά μοιάσετε στόν π. Χαρίτωνα πού τόν γνωρίσατε, γιατί ἐκεῖνος ἔμοιαζε στόν Ἀπόστολο Ἀνδρέα».

Ψηλός, εὐθυτενής, λευκός, θαρραλέος, ἀληθής, γεμάτος ἀγάπη καί στοργή, ἐλέγχοντας μέ παρρησία. Ἐνας πρίγκηπας τῆς Ἐκκλησίας μας ἦταν σά

Ὁ π.Θεολόγος μέ ἓνα ὀρφανό, πού πρό ὀλίγου ἀναγεννήθηκε ἀπό τό ἅγιο βαπτιστήριο γιά νά ζήσει στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας.

μάτια μου πάντοτε. Κι ὅταν ἀργότερα ὁ π. Παῖσιος μου ἔλεγε ὅτι ὁ Θεός μάς ζητᾶ νά εἴμαστε τά πρικοπητόπουλά του, ἤξερα πού ἔπρεπε νά μοιάσω.

Γνώρισα τόν π.Χαρίτωνα στό τέλος τῆς ἐφηβείας μου, ὅταν ἀνίχνευα τήν πορεία τῆς ζωῆς μου. Ἐάν τό παράδειγμα καί οἱ προτροπές τῆς μητέρας μου μέ ὁδήγησαν στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἡ λεβεντιά τοῦ π.Χαρίτωνά μέ ἔμαθε νά βαδίζω.

Μέ εἶχε ἐντυπωσιάσει πρὶν τόν πλησιάσω. Τόν θαύμαζα στόν ἄμβωνα λακωνικό, εἰλικρινῆ, αὐστηρό. Ἦταν ἀπόλυτος, χωρίς νά χαρίζεται, χωρίς νά συμβιβάζεται μέ τόν κόσμο. Ἦταν ἐλεύθερος μέ πολλή διάκρισι. Ἦταν αὐστηρότατος μέ πολλή ἀγάπη. Ἦταν ἀκέραιος. Γι' αὐτό ἐνθουσιάστηκα, ὅπως καί ἀρκετοί συνομήλικόι μου. Ἀκολουθήσαμε τόν δρόμο πού μάς ἔδειχνε σέ μιᾶ ἐποχή πού τήν νεολαία τραβοῦσαν ἐλκυστικές «σειρήνες».

Ἀνέπνευσα πνευματικό ὄξυγόνο καθώς μου ἄνοιγε μπροστά μου ἓναν ἄλλο ὀρίζοντα. Τότε ἐνοιώσα τί θησαυρό βρῆκα καί ἔμεινα κοντά του.

Κάπου πρὸς τό τέλος τοῦ Λυκείου μου εἶχε ζητήσει νά τοῦ γράψω πῶς σκέπτομαι τό μέλλον μου. Ἐδειχνε, ὅτι αὐτό τό γράμμα μου τό κράτησε στήν μνήμη του πάντοτε. Ὁ π.Χαρίτων διακονοῦσε τό θέλημα τοῦ Κυρίου ἐν ἐλευθερία. Δέν εἶχε ἀναστολές νά μάς προσφέρει τήν Ἀλήθεια ἐν ἀγάπῃ. Δέν ἐκρυβε τά συναισθήματά του, οὔτε φοβόταν νά κάνει διακρίσεις, ὅταν τό ἔκρινε σκόπιμο. Μᾶς μεγάλωνε μέ πνευματική ἀλήθεια.

Εἶχαμε ἀκουμπήσει πάνω του, γιατί ξέραμε ὅτι τραβάει πάντα μπροστά. Καί τράβηξε. Τελικά ἔκανε ἓνα ἄλμα πολύ μεγαλύτερο ἀπ' ὅ,τι μπορούσαμε νά ἀκολουθήσουμε. Πέταγε σάν ἀετός τοῦ Ψηλορείτη, ἀκούγοντας μόνο τό κάλεσμα τοῦ Κυρίου.

Κάποιοι, ζώντας κοντά του, εἶδαν μικρές ἀδυναμίες του καί ἴσως λένε σήμερα: «Τί θέλουμε νά δεῖξομε μέ ὅλες αὐτές τίς ἐκδηλώσεις;» Καί καταλήγουν: «Ὁ ἴδιος δέν θά τό ἤθελε ποτέ».

Ἐχουν ἀπόλυτο δίκιο γιά τίς ἀδυναμίες του καί γιά τήν ταπεινοφροσύνη του. Θά ἐπαναλάβω κάτι πού μου ἔλεγε ὁ π. Παῖσιος: «Πόσο μου ἀρέσουν οἱ ἀδυναμίες τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ!».

Ἄς βρεθοῦν καί θά βρεθοῦν, εἶμαι βέβαιος, ἀγωνιστές χριστιανοί νά μοιάσουν στόν π.Χαρίτωνα, εἴτε Ἀφρικανοί εἴτε Ἕλληνες. Ἐγώ δέν τά κατάφερα ἀκόμη!

Ὅμως ὅλοι μαζί θά προσπαθοῦμε νά τόν ὑπακούσουμε κτυπώντας τίς καμπάνες τῆς Ὁρθοδοξίας σέ ὅλη τήν Ἀφρική!

‘Ο π. Άνδρέας Καγιάγια στό δῆμα τῶν Α.Τ.Ε.Ι. Πατρῶν.

Μέ τή συνεργασία μερικῶν Ἑλλήνων πού ζούσαν στήν Καναγκα, βρῆκε τελικά καί ἀγόρασε τό μέρος ὅπου βρίσκεται σήμερα ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καί τό κέντρο τῆς Ἱεραποστολῆς.

“Ὅλοι οἱ πιστοί σάν ἕνας ἄνθρωπος καί μία ψυχή μέ μία πίστι βοηθοῦσαν τόν π. Χαρίτωνα μέ πολύ ὑπακοή. Ἔπρεπε νά κατεδαφίσουν τά παλαιά κτήρια πού ἦταν μέσα στό οἰκόπεδο καί τίς ἀποθήκες. Γιά ὅλα αὐτά χρειάστηκε νά ἐργάζωνται σάν μερμηγκια ὅλοι οἱ ντόπιοι ἐθελοντικά. Οἱ οἰκοδομές προχώρησαν καί ἔτσι στά μάτια τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ὁ Ἥλιος τῆς Ὁρθοδοξίας γεννιόταν.

Μία μεγάλη δοκιμασία του π.Χαρίτωνος.

Γρήγορα ὁ διάβολος ὁμως δέν ἄργησε καί αὐτός νά κάνη τό ἔργο του καί τότε ἄρχισαν οἱ δυσκολίες,

« Ἦταν ὁ πρῶτος πού μᾶς ἀγάπησε πρῖν μᾶς γνωρίσει »

Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀνδρέα Καγιάγια Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου στήν Κανάνγκα καί πνευματικοῦ τέκνου τοῦ π.Χαρίτωνος

Ἦλθα ἐδῶ ἀπό τήν Κανάνγκα γιά νά σᾶς πῶ τίς προσωπικές μου ἐμπειρίες γιά τόν μακαριστό Ἱεραπόστολο π. Χαρίτωνα.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πού ἀγάπησε τόν Θεό καί τό ἀπέδειξε μέ τήν ζωή του ἀνάμεσά μας. Μᾶς ἀγάπησε μέχρι τήν τελευταία πνοή τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Ὁ πόνος μας ἦταν καί πόνος δικός του, ἡ φτώχεια μας ἦταν καί φτώχεια δική του, ὁμοίως καί ἡ χαρά μας χαρά δική του...

Γιά μᾶς τά πνευματικά του παιδιὰ εἶναι μία ὑποχρέωσι ἱερή καί μεγάλη νά πλέξουμε ἕνα ἐγκώμιο γιά τόν ἄνθρωπο πού μᾶς «ἐγέννησε ἐν Χριστῷ».

Σήμερα τό Ἱεραποστολικό κέντρο τῆς Καναγκα εἶναι τό καύχημα ὅλων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Ὁ ἴδιος ἔλεγε: «Ma douce Kananga» (Ἡ γλυκειά μου Καναγκα). Ἡ Ἱεραποστολή στήν Καναγκα εἶναι ἀποτελεσμα πολλῶν κόπων καί μεγάλης κούρασης τοῦ πατρός Χαρίτωνος.

Αὐτός εἶναι ἕνας μάρτυρας τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ἱεραποστολῆς, πού ἔγινε μία μικρή πόλι μέσα σέ μία μεγάλη.

οἱ πειρασμοί γιά τό καινούργιο ποιμνιο καί τό νέο ποιμένα. Ἦταν Σάββατο 6 Νοεμβρίου 1976 καί τά παιδιὰ τῆς χορωδίας ἔκαναν τίς πρόβες τους γιά τήν Λειτουργία τῆς Κυριακῆς. Ἐνας μέγας ἔμπορος τῆς πόλεως, μισθωτής τῆς ἀποθήκης πού ἦταν μέσα στό οἰκόπεδο πού εἶχαμε ἀγοράσει, δυσσαρεστήθηκε, ἂν καί εἶχε εἴσοδο ἀπό τήν ἄλλη πλευρά.

Ἦλθε τότε μέ μανία ἔσπασε τά ξύλα στήν εἴσοδο παρά τίς διαμαρτυρίες τοῦ φύλακα καί μπῆκε μέσα μέ τό αὐτοκίνητό του. Ὁ π. Χαρίτων παρατήρησε ἄφωνος τήν κακία τοῦ μεγάλου ἐμπόρου. Μετά ἀπό λίγο ξαναῆλθε μέ τό αὐτοκίνητό του καί ἕνα καμιόνι γιά νά πάρη μερικά ἐμπορεύματα πού ἦταν ἀκόμα στήν ἀποθήκη.

Ἐκεῖνη τή στιγμή ὁ π. Χαρίτων καθόταν στόν κορμό ἑνός δένδρου καί τόν κοιτοῦσε. Αὐτός πλησίασε μέ κακία καί ἄρχισε νά τόν κτυπάη παντοῦ στίς πλευρές καί στό πρόσωπο, ὕβριζε καί βλασφημοῦσε. Ὁ π.Χαρίτων χωρίς νά πῆ οὔτε μία λέξι καθόταν στόν κορμό τοῦ δένδρου. Τό καμιόνι κινήθηκε ἀπειλητικά ἐναντίον του. *(Συνέχεια στή σελ. 18)*

**«Ἐπεσεν εἰς τὴν γῆν
τὴν ἀγαθὴν καὶ φυέν
ἐποίησε καρπὸν
ἑκατονταπλασίονα».**

(Λουκ. 8,8)

Ὁ π. Χαρίτων κηρύσσει τὸ Εὐαγγέλιο εἰς τὰ Ἔθνη. Σπείρει τὸ Θεῖο Λόγο μέ σθένος, ζέσι, παρησία, καὶ ἀνδρεία καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μόχθου του. Χιλιάδες ψυχές ὀδηγοῦνται στοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀναγέννησι, τὴν σωτηρία.

Μέ τὴν οἰκονομικὴ στήριξι τῶν φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς Ναοί, Σχολεῖα, Ἱατρεῖα, ἰδρύματα οἰκοδομοῦνται καὶ φιλανθρωπικές, πολιτιστικές καὶ ἀναπτυξιακές δραστηριότητες συμβάλλουν στὴν ἀνύψωσι τοῦ πνευματικοῦ καὶ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν καταφρονημένων ἀδελφῶν μας τῆς Μαύρης Ἠπείρου.

«Τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο τοῦ π. Χαρίτωνος φέρει τὰ τεκμήρια τῆς ἐπιδιώσεως καὶ τῆς συνεχίσεως διότι δὲν εἶναι προσωποπαγές, ἀλλὰ ἐκκλησιαστικόν».

(† π. Μητροπολίτης
Πατρῶν Νικόδημος)

(Συνέχεια από τη σελ. 15)

“Όλα τὰ παιδιά τότε τῆς χορωδίας ἔτρεξαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐμποδίσουν. Ὁ ἀείμνηστος διάκονος π. Νικόδημος Luckete μόλις ἤρθε, ἔλεγε στὸν π. Χαρίτων: «Πάτερ, φύγετε ἀπὸ δῶ, θὰ σᾶς σκοτώσω». Τράβηξε μάλιστα μὲ τὸ χέρι του τὸν π. Χαρίτων ἀλλοῦ μέχρι τὸ νάρθηκα τοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ εἶναι σὲ ἀσφαλές μέρος. Τό θέαμα ἦταν πολὺ φοβερό. Βλέπαμε ἐκεῖνη τὴ στιγμή σάν τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα μας π. Χαρίτωνος.

“Ενας γείτονας βλέποντας ἀπὸ μακριὰ αὐτοῦ πού ἔγινε, εἶπε στὸν ἔμπορο: «Ὁ Θεὸς θὰ σέ τιμωρήσει πού χτυπᾶς ἕναν ἱεραπόστολο».

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ π. Χαρίτων πονοῦσε πολὺ καὶ τὸν συνοδέψαμε στὸ σπῆτι. Τὴν ἐπομένῃ Κυριακῇ δὲν εἶχαμε Θεῖα Λειτουργία, ἐπειδὴ πῆγε στὴν πρωτεύουσα Kinshasa στὸ νοσοκομεῖο. Καὶ γιὰ ἕνα μῆνα ἔλειπε. Στὸ Νοσοκομεῖο οἱ γιατροὶ εἶπαν, ὅτι εἶχε πάθει σοβαρὸ χτύπημα ἐσωτερικὸ στὰ πλευρά.

“Ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Kinshasa ὁ ἔμπορος αὐτός σάν νὰ μὴν ἔφθανε ἐκεῖνο πού εἶχε κάνει, ὁδήγησε τὸν π. Χαρίτων στὸ Δικαστήριο μὲ τὴν ψευδῆ καταγγελία ὅτι τοῦ εἶχαν κλέψει ἀπὸ τὰ ἔμπορεύματα του ποδήλατα, ἀλεύρι καὶ ἄλλα.

Στὸ Δικαστήριο ὁ π. Χαρίτων εἶπε τὰ ἑξῆς λόγια πού συγκίνησαν ὅλους: «Ἐφυγα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τ' ἄφησα ὅλα καὶ ἦλθα ἐδῶ γεμάτος ζεστή ἀγάπη γιὰ ἐσᾶς καί, ἂν θέλει ὁ Θεός, θὰ πεθάνω ἐδῶ. Καὶ ὅπως ὁ Χριστὸς δὲν ἐψεύσθη ποτέ, σάν πιστὸς ἱερέας του, σᾶς λέω μόνον ἀλήθεια. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κακόβουλες συκοφαντίες. Τὸν ἑαυτό μου τὸν ἀφήνω στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ». “Ὅσοι ἄκουσαν αὐτὰ, θαύμασαν καὶ εἶπαν αὐτός εἶναι ἀληθινὸς ἱεραπόστολος. Καὶ γιὰ τὸν ἔμπορο ἔλεγαν θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Δικαιώθηκε ἡ Ἱεραποστολή. Μάλιστα τὸ Δικαστήριο ἀποφάσισε νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ. Γιὰ ἐνημέρωσι ἀναφέρω πὼς δοκιμάσθηκε αὐτός ὁ κακὸς ἔμπορος μὲ μεγάλες ἀρρώστιες καὶ πολλές ζημιές στὴν περιουσία του. Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνη μετάνοια...

“Ἦθελαν νὰ γίνουν ἱερεῖς, ἀλλὰ

Σᾶς ἀναφέρω ἕνα ἄλλο γεγονός. “Ὅταν ἐκοιμήθη ὁ π. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος εἶχε ἀφήσει περίπου 20 ὀρθοδόξους πού προέρχονταν ἀπὸ διάφορες αἰρέσεις. “Ὅταν ἔφθασε ὁ π. Χαρίτων μερικοὶ δημιούργησαν προβλήματα. “Ἦθελαν νὰ γίνουν κληρικοί, ἀλλὰ εἶχαν κωλύματα ἱερωσύνης. Μάλιστα ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τὴν Κυριακῇ 21 Μαρτίου 1977 μετὰ τὴν Θεῖα Λειτουργία ἔβριζε καὶ ἀπειλοῦσε τὸν π. Χαρίτων. Τότε δάκρυα βγήκαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Οἱ ἄλλοι πιστοὶ ἀντέδρασαν καὶ αὐτός

θύμωσε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα ὁ π. Χαρίτων πῆγε στὸ κοιμητήριο στὸν τάφο τοῦ π. Χρυσόστομου γιὰ προσευχὴ καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ: «Πάτερ Χρυσόστομε, μὲ κάλεσες ἐδῶ γιὰ νὰ ὑποφέρω;» Μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ εἶδα τὸ πρόσωπό του νὰ ἀλλάξῃ, παρηγορήθηκε, πῆρε δύναμι.

“Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ἐκεῖνος ὁ πιστὸς ἐπέστρεψε στὴν Ἐκκλησία καὶ ζήτησε συγγνώμη δημοσίως. Ὁ π. Χαρίτων τὸν ὑποδέχθηκε μὲ πολλή καλωσύνη καὶ ἀγάπη. Μία μέρα μοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἦπια 40 πικρά ποτήρια, ἀλλὰ δὲν φεύγω ἀπὸ τὴν Κανάνγκα, δὲν θὰ φύγω ποτέ...».

Ἡ κοινωνικὴ μέριμνα τοῦ π. Χαρίτωνος

Δημιούργησε ἱατρεῖο πού παρέχει περίθαλψι δωρεάν καὶ σχολεῖα. Σήμερα ὅλη ἡ πόλι τῆς Κανάνγκα καὶ ὅλη ἡ χώρα μιλάει μὲ πολλοὺς ἐπαίνους γιὰ τὰ σχολεῖα πού τὰ θαυμάζουν γιὰ τὴ μὀρφωσι πού παρέχουν.

Ὁ π. Χαρίτων ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν πιστῶν καὶ κυρίως γιὰ τὰ παιδιά, ἔτσι τοὺς ἔδινε γάλα καὶ μπισκότα κάθε πρωὶ καὶ ἐπιπλέον σχολικὰ εἶδη καὶ ροῦχα. Μᾶς ἔλεγε ὅτι ὁ κύριος Νικόλαος Σίμος μὲ τὸν ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟ εἶναι πού μᾶς στηρίζει γιὰ ὅλα αὐτὰ.

Ὁ π. Χαρίτων ἤξερε πὼς νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὶς ἀνάγκες τῶν πιστῶν. Ἐπὶ παραδειγματι ὑπῆρχε ἔλλειψι σὲ καλαμπόκι πού εἶναι βασικὴ τροφή γιὰ τὴν πόλι. Ἦταν ἐκεῖ ἕνας Ἑλληνας ἔμπορος πού εἶχε μεγάλη ἀποθήκη μὲ καλαμπόκι. Ἐπενέβη τότε στὸν συμματριώτη του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ὀρθοδόξους.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μεγάλων ἑορτῶν Χριστούγέννων, Πάσχα, Ἀγίου Ἀνδρέου μοίραζε δῶρα, τρὸφιμα, εἶδη ρουχισμοῦ κ.λ.π.

Ἡ Παναγία ἔκαμε τὸ θαῦμα τῆς.

Τὸ 1997 συνέβησαν πολλὰ ἀξιοιόλυπτα γεγονότα σὲ ὅλη τὴ χώρα τοῦ Κονγκό. Γίνονταν λεηλασίες καὶ ὅλοι οἱ ξένοι εἶχαν διαταγές ἀπὸ τίς πρεσβεῖες τρους νὰ ἐπιστρέψουν στὶς χώρες τους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν μάντρα τῆς ἱεραποστολῆς, μία ὁμάδα στρατιωτῶν μπῆκε μέσα, ἀφοῦ πυροβόλησε τὸ λουκέτο τῆς πόρτας τῆς κεντρικῆς εἰσόδου. Τότε ὁ π. Χαρίτων φώναξε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας: «**Παναγία μου, κάνε τὸ θαῦμα σου τώρα**».

Πράγματι τὸ θαῦμα ἐγίνε! Οἱ στρατιώτες δὲν ἔκαναν καμμία ζημιὰ. Ζήτησαν συγγνώμη καὶ εἶπαν: «Μᾶς συγχωρεῖτε δὲν ξέραμε, ὅτι ἐδῶ εἶναι ὀρθόδοξος ἱεραποστολή».

Στούς ρωμαιοκαθολικούς όμως μπήκαν μέσα και τὰ σπάσαν όλα, τὰ λεηλάτησαν παίρνοντας ὅ,τι ἤθελαν καί μάλιστα σκότωσαν ἕνα ἱερέα πού ἀντιστάθηκε.

Ἡ Ἑλληνική πρεσβεία καί ὁ τότε Μητροπολίτης Τιμόθεος ζήτησαν ἀπό τόν π. Χαρίτων καί τίς ἀδελφές νά ἐπιστρέψουν προσωρινά στήν Ἑλλάδα, γιά νά σωθοῦν, ἐπειδή ἡ πολιτική κατάσταση ἦταν πολύ ἐπικίνδυνη. Τότε ὁ π. Χαρίτων ἐξέπληξε τούς πιστούς καί κατοίκους τῆς Kananga μέ τή στάσι του: **«Δέν θά ἀφήσω αὐτό τό λαό στή μοῖρα του, ἐδῶ θά πεθάνουμε μαζί τους».**

Ζήτησε ἀπό τίς ἀδελφές νά φύγη ὅποια ἤθελε, ἀλλά ὅλες μέ μία ψυχῇ ἔμειναν στήν Kananga δίπλα του, γιά νά ὑποφέρουν.

Αὐτό τό γεγονός ἰδιαίτερα μᾶς ἀπέδειξε τήν ἀγάπη του γιά μᾶς.

Κάποτε ἀρρώστησε καί δέν ἤθελε νά ἔλθῃ στήν Ἑλλάδα γιά νοσηλεία λέγοντας: «Ἡ γῆ, τό χῶμα εἶναι τὰ ἴδια παντοῦ, ἡ Kananga εἶναι γλυκειά γιά μένα».

Εἶχε μιά χρυσή καρδιά

Ἦταν ἄνθρωπος μέ σπουδαῖο χαρακτήρα. Εἶχε μιά χρυσή καρδιά, πολύ γλυκός καί πρᾶος, ὅσοι τόν πλησίαζαν στήν ἐξομολόγησι τόν κατάλαβαιναν. Ὅταν λειτουργοῦσε, ἡ Θεία Λειτουργία ἦταν μυσταγωγία, τή ζοῦσε, δέν διάβαζε μόνο φράσεις. Ποτέ δέν ἤθελε νά μιλάμε εἴτε νά τόν χαιρετᾶμε μέσα στό ἱερό, ἀκόμα καί πρὶν λειτουργήσῃ, ἐπειδή ἔλεγε ὅτι εἴμαστε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἐπομένως δέν ἐπιτρέπεται νά συζητᾶμε εἴτε νά κάνουμε ὅτιδήποτε ἄλλο ἐκτός, ἐάν εἶναι ἀνάγκη.

Ὅσον ἀφορᾷ τούς ἱερεῖς, μᾶς ἔλεγε: «Ἔσεῖς εἶστε ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου». Ἦθελε πολύ νά εἶναι ὁ κληρικός μορφωμένος, προσεκτικός στό περπάτημά του, στή συμπεριφορά του στήν κοινωνία καί νά ζῆ τήν ἱερατική του ζωῆ καί τή μυστηριακή μέ φόβο Θεοῦ. Γι' αὐτό πρέπει ὁ ἱερέας νά προσέχη καλά τή Θεία Λειτουργία καί τό κήρυγμα. Ἡ ἐπόμενη Κυριακή νά ἐτοιμάζεται ἀπό τό τέλος τῆς περασμένης. Ἐνα καλό κήρυγμα, ὅπως καί μία καλή Θεία Λειτουργία προετοιμάζονται μέ γονατιστή προσευχή. Συμβούλευε νά διαβάζουμε κάθε μέρα τήν Καινή Διαθήκη καί τήν Θεία Λειτουργία.

Ἦταν ὁ πρῶτος πού μᾶς ἀγάπησε πρὶν μᾶς γνωρίσει. Μᾶς ἀγάπησε ὑπερβολικά. Καί ἐμεῖς τόν ἀγαπήσαμε καί τό στόμα μας ἀδυνατεῖ νά ἐκφράσῃ μέ λόγια τό βάθος τῆς καρδίας μας...

Ἡ ὀσιακή κοίμησί του

Ὅταν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ π. Χαρίτων, ὁ νῦν Μητροπολίτης Ἰγνάτιος πού ἦταν ὁ πλεόν κοντινός καί πολῦτιμος συνεργάτης του ἀπό τό 1982, μᾶς εἶπε: «Ὁ πατήρ Χαρίτων ἦταν ἕνα μεγάλο δένδρο πού μᾶς κάλυπτε μέ τήν σκιά του. Τώρα εἴμαστε ἐκτεθειμένοι στή μεγάλη ζέση τοῦ ἡλίου».

Εἶχα μεγάλη εὐλογία ἀπό τό Θεό νά τοῦ δώσω τήν Θεία Κοινωνία τήν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του, ἀλλά καί ὅλες τίς Κυριακές πού δέν μπορούσε πιά νά σηκωθῇ ἀπό τό κρεβάτι. Δύο ὥρες μετά, ἡ ἀδελφή Εὐαγγελία μέ πληροφόρησε ὅτι ὁ πατήρ ἔφυγε γιά τούς Οὐρανοῦς. Ἡ στιγμή ἦταν δύσκολη καί βαριά νά ἐκφράσω τὰ συναισθήματά μου.

«Μνήμη δικαίου μετ ἐγκωμίων»

Πατέρα Χαρίτων, εἴμαστε ἐδῶ συνηγμένοι νά μιλήσουμε γιά σένα, πού μᾶς ἔλεγες: «Εἶμαι μόνο ἕνας τιποτένιος, παιδί μου».

Εἴμαστε ἐδῶ στήν πόλι τῶν Πατρῶν, ἀπ' ὅπου ξεκίνησες γιά τήν Kananga καί μᾶς ἔφερες τόν ἴδιο καί ἔνδοξο Ἅγιό μας, τόν Ἀπόστολο Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος ἔγινε προστάτης τῆς ἱεραποστολῆς καί τῆς πόλεώς μας.

*Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας Πορταΐτισσας
προστά στο δωμάτιο
τοῦ π. Χαρίτωνος καί
τό κομμένο λουζέτο
τῆς ἐξώπορτας πού μέ
πυροβολισμό ἀνοιξαν
οἱ στρατιῶτες.*

Γιά μᾶς ταιριάζει ὁ ὕμνος «μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων». Γέροντά μου καί πατέρα μου Χαρίτων, ἐμεῖς τὰ πνευματικά σου τέκνα θά φυλάσσουμε γιά πάντα τήν εἰκόνα σου καί θά τή μεταδίδωμε στους ἀπογόνους μας. Τό ὄνομά σου εἶναι σέ ὅλους μας ἱερό καί ἀγαπητό. "Ὅσοι λαμβάνουν τό ὄνομα Χαρίτων μᾶς ὑπενθυμίζουν τή ζωή σου. Ποῖός μπορεῖ νά μιλή γιά σένα καί νά ξεχνά τήν ἀδελφή "Ὀλγα καί τόν π.Χρυσόστομο;

Στόν κόσμο τοῦτο ὑπάρχουν πολλά θαύματα, ἀλλά αὐτό τό θαῦμα πρέπει νά τό λέμε μέ δυνατή φωνή. Ὁ Κύριος εἶπε ὅτι μεγαλύτερη ἀγάπη εἶναι νά δίνης τήν ζωή σου γι' αὐτούς πού ἀγαπᾶς. Καί αὐτό τό ἔκανες ἐσύ. Ἡ ἀγάπη σου ἦταν πιά δυνατή ἀπό τό θάνατό σου. "Ἄν καί ἔχης πεθάνει, ἡ ἀγάπη

σου μένει, ἐπειδή το ἔργο πού ἔκανες μιλάει.

Νά πρεσβεύης γιά μᾶς στό Θεό νά μᾶς ἀξιώσῃ νά ἀκολουθοῦμε τὰ βήματά σου καί νά ἐκπληρώνουμε τό τελευταῖο θέλημα καί εὐχή σου, νά χτυπάμε τίς καμπάνες τῆς Ὁρθοδοξίας σέ ὅλη τήν Ἀφρική, τίς καμπάνες τῆς Ὁρθοδοξίας πού εἶναι τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ πού φύτεψες σ' ἐμᾶς, τίς καμπάνες τῆς Ὁρθοδοξίας πού εἶναι οἱ χιλιάδες Ὁρθόδοξοι χριστιανοί πού περπατᾶνε στόν κόσμο γιά νά δώσουν τό Φῶς, τήν Ἀγάπη πού εἶναι ὁ Θεός.

Θά μείνης γιά πάντα στή ζωῆ μας καί ἡ μνήμη σου γεμάτη μέ ἐγκώμια θά εἶναι αἰωνία.

"Ὅταν ἦλθες στήν Κανάνγκα, οἱ κάτοικοι σέ ὀνόμαζαν Ἀβραάμ. Πράγματι γιά μᾶς εἶσαι ὁ Ἀβραάμ μας.

«᾽Ἦταν πλασμένος μέ πυρίκαυστο ὑλικό γιά νά πυρπολῆται καί νά πυρπολῆ ψυχές...»

Δήμητρας Κοντόγιωργα-Θεοχαροπούλου
Ἵμοτίμου Καθηγητριάς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Πρίν 9 χρόνια ἐλέγοντο κάποιες σκέψεις πού ἔχουν δημοσιευθεῖ στό «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ», ψηφίδες σκόρπιες ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ φλογεροῦ ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, πού δέν γνωρίζω τίνος ἐνεκεν ὁ Θεός μου χάρισε τό προνόμιο νά τόν γνωρίσω ἀπό τό πρῶτο του κήρυγμα στήν Εὐαγγελίστρια, Μητρόπολι τῆς Πάτρας, Μεγάλη Παρασκευή στήν Ἀποκαθήλωση.

Ἐπισημαίνεται τότε τό πυρίκαυστο ὑλικό ἀπό τό ὁποῖο ἦταν πλασμένος γιά νά πυρπολῆται καί νά πυρπολῆ ψυχές καί νά εὐαγγελίζεται ἀπό τήν Πάτρα μέχρι τὰ βᾶθη τῆς Ἀφρικανικῆς γῆς τόν βρώσιμο καί πόσιμο Θεό τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μας, νά κηρύσσει Ὁρθοδοξία, Ὁρθοπραξία, ὡς βιωματικός ὀρθόδοξος, ἀλλά καί ἡγέτης μέ ἠγετικά χαρίσματα, πού ἀνεδείχθησαν ἀπό τούς προηγούμενους ὁμιλητές, ἀλλά καί ταυτόχρονα ἀπλός καί ταπεινός σάν τὰ παιδιά τῆς Ἀφρικῆς πού λάτρευε. Αὐτά τὰ μάτια τῶν παιδιῶν μέ προσκαλοῦν, ἔλεγε. Πῶς τὰ συναιροῦσε ὅλα αὐτά, ἀναρωτιόμουν...

... Θά ἤθελα λοιπόν νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά πῶ δύο λόγια γιά τό συγγραφικό του ἔργο καί, ἐπειδή ἡ σημερινή ἡμέρα εἶναι ἡ πρώτη τῆς τεσσαρακονθ-

μέρου νηστείας πρό τῶν Χριστουγέννων, ἐπέλεξα τό συγγραφικό του πόνημα «ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ». Ἡ πρώτη γραφή καί ἔκδοσι τοῦ βιβλίου ἐγίνε τό 1972 στήν Ἑλλάδα, ἐνῶ ἡ δεύτερη τό 1993 ἀπό τήν Kananga τῆς Ἀφρικῆς, ὅπως ὁ ἴδιος γράφει. Θέλω λοιπόν νά βεβαιώσω μέ τήν ἀκαδημαϊκή μου ιδιότητα αὐτά πού εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος τῆς Κεντρῶας Ἀφρικῆς πού ἀπό 13 χρονῶν ἤξερε. Χωρίς νά γνωρίζω ἀπό ποῦ τόν διδάχθηκε, ὁ τρόπος γραφῆς τοῦ Γέροντα εἶναι ὁ δύσκολος ἐπιστημονικός τῆς γαλλικῆς σχολῆς, ὁ λεγόμενος Καρτεσιανός, μαθηματικό σύστημα ἀπό τόν μεγάλο μαθηματικό καί φιλόσοφο Ντέ Κάρτ.

Ἔτσι ἡ ὕλη τοῦ βιβλίου εἶναι δομημένη αὐστηρά. Διαιρεῖται σέ τρία μέρη καί ἡ κατανομή τῶν σελίδων τοῦ εἶναι ἰσοζυγισμένη σέ τρεῖς ἐνότητες μέ τόν ἴδιο ἀριθμό σελίδων, πράγμα πού ἐγγυᾶται καί ἐπαληθεύει τήν ὀρθότητα τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐρευνας τοῦ συγγραφέα. Ὡς γνωστόν στά θεωρητικά δέν ἔχουμε τήν μέθοδο ἐπαληθεύσεως τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης. Πέρα ἀπό αὐτό, ἡ γραφή του ἔχει τέχνη πηγαία, ἀποκαλύπτει συγγραφικό χάρισμα, προσωπικό ὕφος καί ταλέντο. Γραφή ἀπλά ἐμπνευσμένη, σχεδόν ποιητικά, ζωγραφικά, εἰκαστικά.

Ὅπως ἀπεδείχθη δέ στό Παλαιώνι τῆς Κρήτης

Η κ. Δήμητρα Κοντόγιωργα-Θεοχαροπούλου απευθύνεται στους συνέδρους από τό προεδρείο τής 'Ημερίδος.

τόν περασμένο Αύγουστο, ή ποίησις ρέει στίς φλέβες τής οικογένειάς του. Έντύπωσι προκαλεί ότι μέ πολύ μικρές προτάσεις άρθρώνει βαθύ θεολογικό λόγο, έξηγει καί θεμελιώνει τό παράδοξο τών μυστηρίων τής πίστεώς μας καί τά δόγματα τής Έκκλησίας μας άπλά, άγιορειτικά, βυζαντινά, ώστε καί τά μικρά παιδιά νά καταλαβαίνουν τίς μικρές του προτάσεις. Βοηθά τόν άναγνώστη νά σταματά, νά σκέπτεται, νά μήν μπερδεύεται.

Η θεματική του βιβλίου είναι ή άγαπημένη του. Οί καμπάνες γιά τόν έρχομό του Λυτρωτή του ανθρώπου. Τό περιεχόμενο του βιβλίου είναι ένας ύμνος πρός τόν άνθρωπο, τόν όποίον άπογειώνει μέσα από τίς άράδες του κατά ένα τρόπο μοναδικά οικολογικό, θά έλεγα σήμερα, ύμνώντας τήν φυσική όμορφιά του κόσμου, όλης τής δημιουργίας, όπως αυτή ξέφυγε από τά χέρια του Δημιουργού γιά νά ζήση ό άρχοντας τής Γής, όπως γράφει ό συγγραφέας, ό άνθρωπος, ή εικόνα του Θεού. Πόση προφητικά όδυστηρή έπικαιρότητα είχε ή περιβαλλοντική αυτή σκέψι του π.Χαρίτωνά τό 1972, εύκολο είναι νά τό συναγάγη κανείς σήμερα, πού ή σωτηρία του περιβάλλοντος είναι τό ζητούμενο.

Η άγάπη του συγγραφέα γιά τόν άνθρωπο όδηγει από τό έξώφυλλο του βιβλίου στην εικονογράψι του ανθρώπινου δράματος σέ τρείς σκηνές πάνω σέ τρείς καμπάνες. Καί μόνον από τούς τίτλους τών τριών θεματικών καταλαβαίνει κανείς τήν ύλη, τό περιεχόμενο. Πρώτη ένότητα στόν κήπο τής Έδέμ, όπου ό άναγνώστης άπολαμβάνει τό περιβάλλον σέ όλο τό φυσικό του μεγαλείο, άληθινό παράδεισο. Δεύτερη ένότητα, έξω από τόν κήπο τής Έδέμ, όπου τόν άναγνώστη συγκλονίζει ό θρήνος του Άδάμ κατ' έναντι του χαμένου Παραδείσου. Θρήνος του πεπτωκότος ανθρώπου πού ψάλλεται τήν Καθαρά Δευτέρα στην Έκκλησία μας. Τρίτη ένότητα από τήν Έδέμ στην Βηθλεέμ, όπου ό

άναγνώστης καί μελετητής νιώθει νά γεννιέται ή έλπίδα καί ή βεβαιότητα τής έπιστροφής του ανθρώπου στόν κερδισμένο πλέον παράδεισο αυτόν πού ό συγγραφέας θά εύαγγελισθή επί 25 χρόνια στην Μαύρη Ήπειρο, ως Μέγας Φωτιστής τής Άφρικής.

Στό τέλος του προλόγου του προτρέπει ό π.Χαρίτων: «Διαβάστε λοιπόν αυτό τό όμορφο βιβλίο, μέ τίς εικόνες καί τίς καμπάνες του, καί θά δητε μόνι σας, ποιό καί πού καί πώς μίλησαν γιά τήν Γέννησι του Χριστού, κτυπώντας τοιουτοτρόπως τίς καμπάνες τών Χριστουγέννων. Καί προσευχηθήτε καί γι αυτόν πού έγραψε τό βιβλίο καί εύθύς έφυγε σά βάση τής Άφρικής νά κτυπήση τίς καμπάνες τών Χριστουγέννων γιά τούς μαύρους άδελφούς μας!» (Kananga Άφρικής, Νοέμβριος 1993).

Αυτά προφθάνω νά σάς πώ γιά τό συγγραφικό του έργο καί πιστεύω, εάν βγή ένα βιβλίο γιά τόν π.Χαρίτωνά, θά μπορέσουμε περισσότερο νά γράψουμε πάνω σ αυτό.

Θά 'θελα όμως, πρίν τελειώσω, νά σταθώ στη φράσι «καί προσευχηθήτε γι αυτόν πού έγραψε αυτό τό βιβλίο». Η άπλότητα καί ταπεινώσι του ήγέτη Γέροντα πού άπ' τήν άγάπη στόν άνθρωπο τόν πιό καταφρονημένο τής Γής, τόν άνθρωπο πού άγάπησε, πρίν τόν γνωρίση, όπως ό ίδιος γράφει, έζησε σέ όλη τήν επίγεια ζωή του στόν προθάλαμο του οίκου του Θεού, όπως λέγει ό Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ γιά εκείνους πού βρίσκουν τό Θεό μέσα από τήν άγάπη στόν άνθρωπο, γιά νά άνοιξη τά μάτια του μετά τήν κοίμησί του σύμφωνα μέ τόν ίδιο Ρώσσο Άγιο, στην άγκαλιά του Θεού, εκεί άπ' όπου καί ή εύλογία στό καυτό αίτημα γιά τήν αύξησι τών έργατών του Εύαγγελίου στην Έλλάδα καί τήν Άφρική. Άμήν.

Σας εύχαριστώ γιά τήν προσοχή σας.

Ἀρχιμανδρίτης
ΧΑΡΙΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚ
 1908 - 1998
 Ὁ φραγερός Ἱερομόναχος τῆς Ι.Μ.
 Ὁ γηραιός Ἱεραπόστολος τῆς ἁ
 «Χριστός Ἄνεστη...
 χτυπάε τίς καρπᾶνες τῆς Ὁρθόδοξης
 (Ἡ τελευταία)

Ὁ γλύπτης κ. Εὐστάθιος Λεοντῆς
 ἀτενίζει μέ ἱκανοποίησι τό ἔργο του

Λεπτομέρεια τοῦ ἀναγλύφου

«Ἀνώτερη δύναμι κινουῖσε τά χέρια μου»

Εὐσταθίου Δ. Λεοντή- Γλύπτη

Ἀποφοίτου Ἰνστιτούτου Σούρικωφ τῆς Ἀκαδημίας Καλῶν Τεχνῶν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. μέ πτυχίο Μάστερ Καλῶν Τεχνῶν

Ἐπιτρέψτε μου μετά ἀπό μιά τέτοια παρουσίασι, ἐνός τέτοιου θίου, τοῦ π. Χαρίτωνος, μέ αὐτά τά τόσο θερμά, γεμάτα ἀγάπη καί ἀλήθεια λόγια τῶν ὁμιλητῶν, νά καταθέσω καί ἐγώ τήν ταπεινή μου προσφορά σ' αὐτό τό ἔργο λέγοντας, ὡς συνηθως λέγεται καί θεωρεῖται, ὅτι μιά εἰκόνα ἀξίζει ὅσο χίλιες λέξεις.

Σάν εἰκαστικός καλλιτέχνης, ὅταν μοῦ ἔλαχε ἡ τιμή, νά ἀναλάβω σέ εἰκαστική μορφή τήν παρουσίασι τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου μέ κεντρική μορφή τόν π. Χαρίτωνα, αἰσθάνθηκα παρά πολύ μεγάλο τό φορτίο στίς πλάτες μου, γιά νά ἀποδώσω ἕνα τόσο πνευματικό ἔργο, μέ ἕνα τόσο ταπεινό ὑλικό, τόν ὀρειχαλκο.

Δέν γνώριζα τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς καί ζήτησα ἀπό τόν Πρόεδρο κ.Νικόλαο Σίμο ὑλικό, ὥστε νά ἐξοικειωθῶ μέ αὐτό. Ἐσκυψα εὐλαβικά, μελέτησα ὅσο φωτογραφικό ὑλικό εἶχα στή διάθεσί μου

καί διάβασα ὅ,τι μπορούσα νά διαβάσω γιά τό ἔργο αὐτό. Μπορῶ νά πῶ ὅτι ταυτίστηκα, ὅσο λίγες φορές ἔχω ταυτιστεῖ μέ θέματα στή μέχρι τώρα καλλιτεχνική μου σταδιοδρομία.

Σέ συνεργασία μέ τόν κ. Σίμο, καταλήξαμε στήν ἀπεικόνισι σέ ἀνάγλυφη μορφή, γιατί μᾶς δίνει τή δυνατότητα νά ἀποδώσουμε σέ περισσότερο εὖρος τό ἔργο, ἐνώ σέ ὀλόγλυφη, ἕνας ἀνδριάντας ἢ μιά προτομή, δέν θά μπορούσε νά παρουσιάσῃ τόν πλοῦτο τῆς Ἱεραποστολικῆς προσπάθειας.

Θέλω νά σᾶς πῶ τό ἐξῆς. Παρουσιάζοντας σέ ἀνάγλυφη στήλη ἕνα τέτοιο ἔργο, τό βασικό πρόβλημα εἶναι νά μεταφέρῃ τήν ἀτμόσφαιρα, τό χώρο, τόν χρόνο καί τό τί θά ἐπακολουθήσῃ, νά τό παρουσιάσῃ καί νά τό δεῖξῃ. Δέν εἶναι ἀπλό. Ὑπάρχουν νόμοι καλλιτεχνικοί, σχεδιαστικοί, πλαστικοί πού πρέπει νά ἀποδοθοῦν μέ συνέπεια καί γνώσι, γιά νά μπορέσῃς νά ἔχῃς ἕνα θετικό ἀποτέ-

λεσμα. Οί προβληματισμοί ήταν τόσο έντονοι και κατά την διάρκεια αυτού του έργου ή άφοσίσωσι μου ήταν πολύ μεγάλη, πού ειλικρινά τό έχω αναφέρει και σέ άλλες περιπτώσεις όποτε συζητήθηκε τό θέμα, δέν είχα αίσθησι του χρόνου. Περνούσα δυό, τρείς ήμέρες κλεισμένος μέσα στό εργαστήριο χωρίς τροφή. "Έμεναν κάτι ξεροκόμματα και τά έτρωγα τό ένα ξερό ψωμί και τό άλλο λίγο πιό ξερό και τά έλεγα τό ψωμί και τό τυρί. Δέν είχα τήν αίσθησι του χρόνου, όταν άρχισα νά πλάθω αυτές τίς μορφές, τόσο πολύ μικρές, ως ένα σπιρτόκουτο περίπου πέντε εκατοστά, χωρίς νά ξέρω τί θά έπακολουθήση μετά, καιτοι είχα έπιστρατεύσει όλες μου τίς γνώσεις και όλες μου τίς ικανότητες. Και όταν τελειώ-

νε μία μορφή και άκολουθοϋσε ή άλλη, δέν καταλάβαινα ότι τήν είχα τελειώσει. Και όταν ολοκληρώνω τό έργο πλέον και φωνάζω και τόν κ.Σίμο νά τό δη, δέν πίστευα ότι τό είχα φτιάξει εγώ. Δέν μπορούσα νά τό συνειδητοποιήσω. 'Ακόμη τώρα πού τό παρατηρώ, τό παρατηρώ κάθε φορά σάν τρίτος, δέν μπορώ νά καταλάβω ότι τό έχω κάνει εγώ. Αυτό τό εξομολογούμαι μπροστά σας και είναι μία μεγάλη αλήθεια. "Έβγαινε ή μία μορφή, ή μία φιγούρα μετά τήν άλλη κατά τρόπο πού νόμιζα ότι κάτι τοποθετείται χωρίς νά τό θέλω, άνωτερη δύναμι κινούσε τά χέρια μου. Αυτό είναι πού μέ συγκίνησε ιδιαίτερα και αυτή είναι και ή μεγαλύτερη άμοιβή μου.

Σας ευχαριστώ παρά πολύ.

Η άδελφή Εϋαγγελία Καλομοίρη έλαθε τό λόγο και μετάδωσε στό άκροατήριο όσα έζησε κοντά στόν π.Χαρίτωνα, λίγο πριν τήν εκδημία του για τό Ουράνιο Θυσιαστήριο.

«Πέταξε στόν οϋρανό, αλλά έμεινε ή χάρις και ή εύλογία του μαζί μας»

Έϋαγγελίας Καλομοίρη, Προϊσταμένης άδελφής νοσοκόμου

Η άδελφή Εϋαγγελία στάθηκε κοντά στόν π. Χαρίτωνα μέχρι τήν τελευταία του άναπνοή. Παρεβρέθη άπρόσμενα στην Ήμερίδα και παρεκλήθη από τό Προεδρείο νά δώση τή δική της μαρτυρία. "Αν και δίσταζε από ταπεινώσι κατόπιν γενικής έπιθυμίας

έλαθε τό λόγο και μεταξύ άλλων είπε:

«...Άγαποϋσε πολύ τόν Θεό, γιατί ήταν πολύ θερμή και μεγάλη ή πίστις του. 'Από τά τελευταία λίγα πού θυμάμαι θά σάς πώ. Ήταν πάρα πολλά αυτά πού είχε ζήσει σέ όλη του τή ζωή και τά εφήρμοσε

στά όσιακά του τέλη.

Μέ τήν άσθένειά του έδειξε μεγάλη ύπομονή, γιατί όπως είπαμε είχε πολλή πίστι στό Θεό, τόν έδόξαζε συνέχεια. Ήταν πολύ άβαρής, πολύ εύγενής, ήταν ένας άρχοντας σέ όλα του, δέν μās κούρασε καθόλου και μάλιστα έδόξαζε τόν Θεό. Ένω είχε πολλές δραστηριότητες, ήθελε νά άσχολήται μέ τήν προσευχή, μέ τήν μελέτη τής 'Αγίας Γραφής' και μου έκανε εντύπωση ότι, πριν πάρη στά χέρια του τήν Καινή Διαθήκη, έκανε τόν σταυρό του, τήν άσπαζόταν και μετά μελετούσε και έψαλλε. Έψαλλε πάρα πολύ τή δοξολογία, τό «Χριστός 'Ανέστη» και άπαντούσε μόνος του «'Αληθώς 'Ανέστη». Του άρρεσε πάρα πολύ τό: «Πανάγαθε και Πάνσοφε Πατέρα, Έσένα προσκυνούμε νύχτα-μέρα. Σέ Έένα φτερουγā καρδιά και νοūs, στους πάμφωτους πού μένεις ούρανούς». Τό έλεγε συχνά και μās συγκινούσε. Και συνέχεια δόξαζε τό Θεό και ζητούσε τό έλεός του.

Όταν κάποτε είχε βαρύνει πολύ, μās είπε:

-«Εγώ θά φύγω.»

-«Πού θά πάτε, πάτερ;»

-«Στόν ούρανό, στόν Πατέρα μας, εκεί θά πάω.

'Αλλά δέν θά σās αφήσω μέ τίς εύχές και τίς προσευχές μου. Σās εύχαριστώ όλους, νά έχετε τίς εύχές και τίς εύλογίες όλων τών άγιών μας και τών άγιών άρχαγγέλων' και γώ θά είμαι πάντα μαζί σας».

Μία Κυριακή άπόγευμα μέ είχε συγκινήσει πάρα πολύ.

-«Σήμερα», είπε, «πού είδα τόν Κύριό μου, του φώναξα: Ό Κύριος μου και ό Θεός μου, ό Θεός μου και ό Κύριος μου».

-«Πού τόν είδατε, πάτερ;»

-«Στήν έκκλησία τό πρωϊ πού είχαμε πάει».

Πραγματικά στή Θεία Λειτουργία είχε κοινωνήσει και αυτό τό είπε τό άπόγευμα!

Έλεγε στίς αδελφές, στίς καθηγήτριες και τίς δασκάλες:

-«Νά μείνετε μέ ταπεινώσι, νά προσέχετε τά παιδιά και νά είστε όλοι ένα, ένωμένοι».

Σέ άλλη περίπτωση:

-«Έρχεται ό Κύριος. Τόν βλέπω χιονισμένο' κάτασπρος-κάτασπρος ό Κύριος έρχεται!».

-«Πώς τόν είδατε, πάτερ, τόν Κύριο;»

-«'Α! 'Ωραϊος κάλλει! Δέν λέγεται. 'Ωραϊος κάλλει».

Έλεγε πολύ συχνά και ιδιαίτερα:

-«Κύριε ήμών 'Ιησού Χριστέ, Υίέ και Λόγε του Θεού του Ζώντος, έλέησόν με τόν άμαρτωλό».

Όταν πήγαινε νά πη πάλι τό Κύριε Έλέησον, του λέγαμε: «Μή κουράζεσθε, πάτερ, τό λέμε έμεις».

Συχνά μās ζητούσε:

-«Νά εύχεσθε και σεις γιά μένα, νά μέ έλεήσει ό Θεός». Τά τελευταία του λόγια ήταν:

-«Δόξα σοι, τῷ δεϊξαντι τό φῶς», τό

-«Χριστός 'Ανέστη» και

-«Χτυπάτε τίς καμπάνες τής 'Ορθοδοξίας, τής 'Ορθοδοξίας, τής 'Ορθοδοξίας...».

Λίγο πριν φύγη είπε: «Κύριε έλέησόν με». Και μετά «Παναγία μου». Ήταν τελείως ήρεμος και έτσι τελείωσε χωρίς κάποια διαμαρτυρία, χωρίς κάποια άνησυχία.

Ήταν ήμέρα Κυριακή Δ' τών Νηστειών του 'Αγίου 'Ιωάννου τής Κλίμακος, είχε κοινωνήσει τό πρωϊ. Δέν είχε κανένα σύμπτωμα ότι είχε βαρύνει. Στίς 12 άκριβως τό μεσημέρι έκανε τρεις έκπνοές, μόλις έφθασε και ή τελευταία αδελφή.

Είμαστε όλες παρούσες όι αδελφές και νιώσαμε άμέσως μία γαλήνη, μία ήρεμία, κάτι θεϊκό και καταλάβαμε ότι έκοιμήθη, πέταξε στόν ούρανό, άλλ ότι έμεινε ή χάρις και ή εύλογία του μαζί μας.

Εύχαριστώ γιά τήν τιμή πού μου κάνετε και ζητώ συγγνώμη γιά τό πρόχειρο.

Στόν τάφο του π. Χαρίτωνος όι πιστοί προσκυνούν μέ εύλάβεια και έκζητούν τίς προσευχές του γιά τήν πνευματική τους προκοπή και τά καθημερινά τους προβλήματα.

«Ήταν άνθρωπος μαγνήτης»

Ίερέως Καλλινίκου Κακάντα πνευματικού τέκνου του π. Χαρίτωνος

Είχα τήν τιμή νά γεννηθῶ ἀπό ὀρθόδοξους γονεῖς καί νά γνωρίσω τόν π.Χαρίτων. Αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος μου πνευματικός, ὁ ἐξομολόγος, στά χρόνια τῶν πρῶτων πνευματικῶν μου βημάτων στήν πίστι.

Ζήσαμε συγκινητικές στιγμές μαζί του. Ήταν ἄνθρωπος μαγνήτης· λίγα λόγια, ἀλλά μαγνήτης. Ρωτούσαμε γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τοῦ ἔλεγα: «Πάτερ, πῶς θά εἶναι μαζί μας;» Μοῦ ἔδινε πολλές συμβουλές. Θυμάμαι τήν πρώτη ἐξομολόγησι, ἐνῶ ἔχουν περάσει πάνω ἀπό 20 χρόνια τώρα.

Ἦλθα στήν Ἑλλάδα. Μ' ἔστειλε, σπούδασα στή Φιλοσοφική Σχολή, ὅπως ἀνέφερε ὁ Σεβασμιώτατος, καί εἶχα μέριμνα νά τελειώσω τίς σπουδές, νά προλάβω νά τόν δῶ ζωντανό κάτω γιά νά χαρῆ αὐτός, νά χαρῶ καί ἡγώ. Ἀλλά δυστυχῶς γιά μένα, δέν ξέρω τί νά πῶ, ὁ Θεός ξέρει. Λίγο πρίν τελειώσω, ἀπεβίωσε καί ἤμουν πάρα πολύ στενοχωρημένος. Ἐλεγα δέν ζεῖ ὁ Γέροντας γιά νά δῆ τόν κόπο του, τόν μόχθο του.

Θυμάμαι στείλαμε ἕνα γράμμα κάτω· τό διάβασαν στήν ἀκολουθία πού ἔγινε. Μέσα στήν στενοχώρια μου ἔφυγα ἀπό τήν Ἀθήνα. Ήταν Μάρτιος 1998 καί πήγα στό Ἅγιον Ὄρος, στή Μονή Ξηροποτάμου διότι ἤθελα νά ξεφύγω κάπως. Ὅμως τόν εἶχα συνέχεια στό μυαλό μου, καί ὅπως λένε, ὅ,τι σέ ἀπασχολεῖ τό βλέπεις στόν ὕπνο σου. Ἦλθε κάποια

στιγμή πού πήγα νά ξεκουρασθῶ. Τόν εἶδα καί μοῦ ἔλεγε: «Κακάντα, Κακάντα ἤμουν ἀκόμα λαϊκός βάστα τόν σταυρό σου». Καί ἐρχόταν πρὸς τό μέρος μου κρατῶντας ἕνα σταυρό, σάν νά ἤθελε νά μοῦ τόν δώσει, ἀλλά ξύπνησα. Ἐκλεισα τά μάτια μου γιά νά συνεχίσω τό ὄνειρο, ἀλλά...

Πῶ! πῶ! Εἶπα: «Θεέ μου, τί θά ἔταν τό ὑπόλοιπο;» Δέν ξέρω. Ἀλλά προσπαθῶ κάθε μέρα νά τό ἀναλύω, νά τό ζῶ. Αὐτός ὁ Γέροντας κάθε μέρα κτυπάει στή συνείδησί μου, ἀλλά καί στήν συνείδησι ὄλων τῶν ἀδελφῶν ἐδῶ, πού ἤλθαν ἀπό τήν Ἀφρική.

Μαζί μέ ὄλους τοὺς πατέρες πού ἔχουν πάει κάτω ἔχουμε ζήσει πολλές καλές στιγμές. Ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε καρπός τοῦ ἔργου, πού κάνετε καί σεῖς στά μετόπισθεν καί αὐτοί πού εἶναι κάτω. Καί ὁ Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος καί οἱ ἀδελφές, ὅλοι.

Ἐνα ἐρωτηματικό ὑπάρχει μέσα μου. Αὐτοί σᾶς κάνουν ὅλα αὐτά, βαπτίζουν, κτίζουν ἐκκλησίες, σχολεῖα. Ἐσεῖς τί κάνετε; Καί σ' αὐτό τό ἐρωτηματικό μέ τήν εὐχή τοῦ Μητροπολίτη μας καί τήν ἀγάπη τοῦ Μητροπολίτη Πατρῶν, ὁ ὁποῖος συνεχίζει τήν παράδοσι τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, πού εἶναι μία πόλι κατεξοχὴν ἱεραποστολική, θά ἀπαντοῦσα: Νά μᾶς φωτίξῃ ὁ Θεός ν' ἀνταποκρινώμαστε καί μεῖς σέ ὅσα ἔκανε γιά μᾶς ὁ π.Χαρίτων καί σεῖς νά εὐχεσθε, ὥστε νά δοξάζεται τό Ὄνομά Του τό Ἅγιον. Ἀμήν.

«Ο π. Χαρίτων ήταν και είναι ο πατέρας μας»

Ρεβέκκας Μισένγκα-Μπακάμπα

Ίατρού, μετεκπαιδευομένης στην Ελλάδα, πνευματικού τέκνου του π.Χαρίτωνος

Σεβασμιώτατοι, σεβαστοί πατέρες, αγαπητοί αδελφοί,

Διά της χάριτος του Μεγάλου Θεού και μέ τις εύλογιες Του στέκομαι μπροστά σας με πολύ συγκίνηση να σās πώ ἔστω μία λέξι, ἔστω μία μικρή λέξι, ἐπειδή ὅλα μās τά εἶπαν οἱ πατέρες. Ὁ π.Χαρίτων ἦταν καί εἶναι ἀκόμα πατέρας μας. Εἶναι πράγματι ὁ πατέρας ὅλων· καί τῶν μεγάλων καί τῶν μικρῶν κοριτσιῶν τῆς ἱεραποστολῆς στήν Κανάνγκα, ἐπειδή μās γέννησε στήν Ὁρθοδοξία. Δέν εἶναι μόνον πνευματικός μας πατέρας, ἀλλά καί γονέας μας ἐν Χριστῷ καί ὁδηγός μας στό «Φῶς τοῦ Χριστοῦ». Αὐτός μās ἔμαθε τήν Ὁρθοδοξία, πού δέν θέλει οὔτε πρόσθεσι οὔτε ἀφαίρεσι, αὐτός μας ἔμαθε τήν Ἀλήθεια.

Θυμάμαι μία Κυριακή πού εἶμαστε στό κατηχητικό, εἶμαστε ἀκόμα πολύ μικρές, ὁ π.Χαρίτων μπῆκε στήν αἴθουσα καί μās εἶπε τό ἔξης: «ΧΡΙΣΤΟΣ

Ἡ κ.Ρεβέκα Μισένγκα Μπακάμπα ἱατρός στό δῆμα τῶν Α.Τ.Ε.Ι. Πατρῶν καί ὁ π.Καλλίνικος Φιλῶλογος καί φοιτητής Θεολογίας μεταφράζει στά ἑλληνικά.

ΑΝΕΣΤΗ!». Ἐμεῖς, μικρές ὅπως εἶμαστε, ντρεπόμαστε νά ἀπαντήσουμε, ἀλλά μέ χαμηλές φωνές ὅλες ἀπαντήσαμε: «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!». Ἦκουσα τόν π.Χαρίτωνά νά μās λέη: «Ντροπή σας». Καί ἀμέσως ὁ ἴδιος φώναξε πολύ δυνατά: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!». Τότε ὅλες ἀπαντήσαμε μέ δυνατή φωνή καί πολύ θάρρος: «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!». Καί εἶπε: «Μπράβο κορίτσια». Στή συνέχεια μās ρώτησε: «Τί γιορτή ἔχουμε κάθε Κυριακή μετά τήν Θεία Λειτουργία;» Σάν μικρά παιδιά δώσαμε διάφορες ἀπαντήσεις καί ὁ π.Χαρίτων μās εἶπε: «Παιδιά μου, κάθε Κυριακή, ἔχουμε τή μεγάλη γιορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν μās εἶπε νά τραγουδήσωμε. Εἶπαμε ἓνα τραγούδι, ἀλλά θυμάμαι μόνο μία φράσι: «ᾠ! γλυκιά μου Κανάνγκα, εἶσαι γεμάτη ἀπό καλή καρδιά». Ὅταν τελειώσαμε, ὁ π.Χαρίτων φεύγοντας τραγουδοῦσε «γλυκιά Κανάνγκα, γλυκιά Κανάνγκα»

Κάποια Κυριακή εἶμαστε ὅλα τά κορίτσια μαζί περιμένοντας νά ἀρχίση τό κατηχητικό μας. Ἦκούσαμε τήν καμπάνα πού κτυποῦσε. Μία κοπέλα ρώτησε: «Μήπως ξέρετε αὐτή ἡ καμπάνα γιατί κτυπάει;» Τῆς εἶπαμε ὅτι δέν ξέρουμε. Ὅμως ὅταν κτυπή ἡ καμπάνα, πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία ἢ γιά Θεία Λειτουργία ἢ γιά τόν Ἑσπερινό. Ἐκεῖνη τότε τραγουδώντας στόν ἦχο τῆς καμπάνας ἔλεγε τά ἔξης: «Ὁ π. Χαρίτων ἦλθε νά δοξάσουμε τό Θεό μās!»

Αὐτό τό κράτησα στό μυαλό μου. Μία μέρα πού ἦμουν σέ μάθημα χτύπησε ἡ καμπάνα. Ὅταν κτυπή στήν πόλι μας, ἀκούγεται ἀπό παντοῦ σέ μεγάλη ἀπόστασι. Μία συμμαθήτριά μου μέ ρώτησε: «Ποιά καμπάνα εἶναι αὐτή πού κτυπάει; Ἦκούγεται διαφορετικά ἀπό αὐτή τοῦ καθολικοῦ ναοῦ». Τῆς ἀπάντησα: «Εἶναι ἡ καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας μας». Μοῦ εἶπε: «Κτυπάει ὁμορφα, γλυκά· τί σημαίνει αὐτό;» Κι ἐγώ τῆς ἐξήγησα: «Ἡ καμπάνα αὐτή τραγουδάει τόν ἐρχομό τοῦ π. Χαρίτωνά τοῦ ἡγούμενῶ μας, τοῦ ἱεραποστολοῦ μας. Κάθε φορά πού κτυπάει, μās ξυπνάει καί τρέχουμε στήν Ἐκκλησία. Καί ἐκεῖνη μοῦ ζήτησε νά ἔλθῃ νά δῆ καί αὐτή πῶς γίνεται ἡ Λειτουργία μας.

Ἦθελα νά προσθέσω μία μικρή φράσι ἀκόμα. Ὁ π.Χαρίτων πῆγε στόν Οὐρανό. Ξέρω ὅτι μεσιτεύει γιά μās ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ἐπειδή μās ἀγαποῦσε.

Ἐκ μέρους ὅλων τῶν μικρῶν κοριτσιῶν καί τῶν μητέρων τῆς Ὁρθοδόξου ἱεραποστολῆς τῆς Κανάνγκα λέμε μαζί: «Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη. Ἀμήν».

«Αινέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου»

Ἐκοιμήθη ὁ Μητροπολίτης πρώην Πατρῶν κυρός Νικόδημος (1915-2008)

Τὴν 16ην Νοεμβρίου 2008 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ πρώην Μητροπολίτης Πατρῶν κυρός Νικόδημος, κατὰ κόσμον Νικόλαος Βαλληνδράς.

Ὁ πολυσέβαστος Ἱεράρχης γεννήθηκε τὸ 1915 στὴν Ἀθήνα. Ἔλαβε τὸ πτυχίον του τὸ 1936 ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τὸ 1939 εἰσήχθη στὶς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου χειροτονηθεὶς διάκονος.

Διετέλεσε Ἀρχιδιάκονος καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Τὸ 1944 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος. Διεκόνησε σὲ ἐπίλεκτες ἐκκλησιαστικὰς θέσεις (Ἱεροκήρυκας Ἀθηνῶν, Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη στὴν Ἀθήνα καὶ Διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὴν Βοστώνη τῶν Η.Π.Α.).

Τὸ 1965 ἐξελέγη Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, ὅπου ἐποίμανε τὴν Ἱερά Μητρόπολιν ἕως τὸ 1974 πού κατεστάθη στὴν Ἱερά Μητρόπολιν Πατρῶν ἀναπτύξας ἐπὶ τριάκοντα ἔτη μέχρι τῆς παραιτήσεώς του πλούσιο ἐκκλησιαστικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο.

Σὲ ὁλόκληρην τὴν ζωὴν του, πού ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἐπέτρεψε νὰ εἶναι μακρά, αἰνοῦσε, δοξολογοῦσε, ὕμνολογοῦσε τὸν Θεὸ μέ τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια του. Ὑπῆρξε Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου μέ ἀριστη γνῶσι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Τυπικοῦ, ἀκούραστος κήρυκας τοῦ Θείου Λόγου, ἐπιστήμων τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, πού μελωδικὰ ἐκτελοῦσε μέχρι τῶν τελευταίων του στιγμῶν.

Συγγραφεὺς καὶ μελωδὸς Ἀσματικῶν Ἀκολουθιῶν, Λόγιος καὶ Συγγραφεὺς βιβλίων, μιά πολυχαρισματικὴ προσωπικότητα.

Ὁ μακαριστὸς π. Μητροπολίτης Πατρῶν κυρός Νικόδημος στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα Πατρῶν σὲ ἐκδήλωσι τιμῆς ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει του ἀπὸ τὴν Ἱερά Μητρόπολιν.

Ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου, πρώην Πατρῶν, κυροῦ ΝΙΚΟΔΗ-ΜΟΥ ἀνεκοινώθη μέ πολύ συγκίνησι ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πατρῶν κ. ΧΡΥ-ΣΟΣΤΟΜΟΝ στὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῆς 16-11-2008. Ἐψάλη τρισάγιο ὑπὲρ τοῦ ἀοιδίου Ἱεράρχου συμπροσευχομένων τῶν πιστῶν στοὺς ὁποίους τὸ γεγονός προκάλεσε αἴσθησι καὶ στή συνέχεια ἐτελέσθη τὸ ἱερό Μνημόσυνο τοῦ π. ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ.

Ὁ Μακαριστὸς Μητροπολίτης π. Πατρῶν Νικόδημος τελεῖ ἀγιασμόν γιὰ τὴν θεμελίωσι τοῦ Ναῦδρίου τοῦ «Πρωτοκλήτου»

Γιὰ τὸν ἀοίδιμον Μητροπολίτη πρώην Πατρῶν κυρὸ Νικόδημο ἔχουν γραφεῖ πολλὰ καὶ ἀπὸ διάφορες προσωπικότητες πού ἐπισημαίνουν τὴν ἐκκλησιαστική, συγγραφική καὶ κοινωνική του προσφορά.

Ἰδιαίτερα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ.Χρυσόστομος στὸν ἐπικήδειο, πού ἐξεφώνησε κατὰ τὴν νεκρώσιμο ἀκολουθία στὸν κατάμεστο νέο Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν, ἀνεφέρθη ἐπιτυχῶς καὶ λεπτομερῶς στὴν πολυπλευρο διακονία τοῦ μεταστάντος Ἀρχιερέως ἀπὸ τὸ Πηδάλιο τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν.

Ὡς εὐλαβικὸ θυμίαμα εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ περιοδικοῦ «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ» ὁ Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος τοῦ «Πρωτοκλήτου» θά παρουσιάση (μιά κάπως ἄγνωστη πτυχὴ) τὶς ἰδιαίτερες εὐαισθησίες, τὸ ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον, τὴν πατρι-

κή ἀγάπη γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἱεραποστολή στὰ Ἔθνη τοῦ μεταστάντος Ἀρχιερέως.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου «Ὁ Πρωτόκλητος» ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης πρώην Πατρῶν κυρὸς Νικόδημος παρεῖχε ἐνθέρμως τὶς πατρικές του εὐλογίες γιὰ κάθε Ἱεραποστολικὴ δραστηριότητα πού ἐπιτελεῖτο ἀπὸ τὸν Σύλλογο.

Ἐπέδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἰδιόκτητου κτηρίου μετὰ Ναῦδρίου διὰ τὶς Ἱεραποστολικές ἀνάγκες τοῦ Συλλόγου.

Εἰς τὰ θυρανοίξια καὶ τὴν Θεία Λειτουργία στὸ Ναῦδριο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (6-7 Νοεμβρίου 1982) σέ ὁμιλία του μετὰξὺ ἄλλων τόνισε τὰ ἐξῆς ἐπισημαίνων τὴν ἐκκλησιολογία τοῦ γεγονότος: «Ἐχομεν Θυσιαστήριον, (Ἐβρ.13,16) λέγετέ το μέ καύχησιν ἐν Κυρίῳ ...».

Ἄπό τότε σέ κάθε ἑορτή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (τὴν δευτέρα Κυριακή τῶν Νηστειῶν), πού ὁ ἴδιος εἶχε καθιερώσει γιὰ τὸ δεύτερο Θυσιαστήριο, λάμπρυνε μέ τὴν παρουσία του τὴν τιμὴν πρὸς τὸν Ἅγιον καί σέ ὁμιλίες του συνέδεε τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου μέ τὴν Ἱεραποστολή.

Παρέλαβε γιὰ νά τιμηθῇ τὸν μακαριστὸ Ἱεραπόστολο π.Χαρίτωνα ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τὸ εἰδικὸ τιμητικὸ μετάλλιο (γιὰ τοὺς ἱεραποστολικούς ἀγῶνες τοῦ π.Χαρίτωνος στὴν Ἀφρική), πού εἶχε ἀπονεμηθεῖ κατὰ τὴν Συνεδρία τῆς Ἀκαδημίας τὴν 29ην Νοεμβρίου 1987 καί σέ ἐκδηλώσεις πού ἔγιναν στὴν αἴθουσα τοῦ «Πρωτοκλήτου» ὁ ἴδιος παρευρίσκετο.

Υπῆρξε ἀρθρογράφος τοῦ Ἱεραποστολικοῦ περιοδικοῦ «Φῶς Ἐθνῶν». Τὰ ἄρθρα του ἐξεδόθησαν σέ εἰδικὸ βιβλίον τὸ 1989 μέ τίτλο «Ἱεραποστολικά μηνύματα». Συνέθεσε μάλιστα καί μελοποίησε εἰδικὸν Ὑμνον διὰ τὴν Ἱεραποστολήν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ μακαριστοῦ Ἱεραποστόλου π.Χαρίτωνος Πνευματικάκι, πού ἔγινε στὴν Ἀφρική τὸ 1998, ὁ ἀείμνηστος Ποιμενάρχης ἐτέλεσε στό Ναῖδριον τοῦ Συλλόγου στὴν Πάτρα ἐπι-

μνημόσυνο δέησιν. Κάθε ἐκδήλωσι ἐνεθάρρυνε καί συμπαρίστατο προσωπικά.

Στις τιμητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς 29-3-1999 στό Δημοτικὸ Θέατρο Πατρῶν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐνός ἔτους ἀπὸ τὴν ἐκδημία τοῦ π.Χαρίτωνος εἶχε πεῖ χαρακτηριστικά: **«Τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο τοῦ π.Χαρίτωνος... φέρει τὰ τεκμήρια τῆς ἐπιβιώσεως καί τῆς συνεχίσεως, διότι δέν εἶναι προσωποπαγές ἀλλὰ ἐκκλησιαστικόν».**

Ἡ ὅλη μέριμνα τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἱεραποστολή καί τὸν Σύλλογο Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ὁ Πρωτόκλητος» εὐρίσκεται βαθιά χαραγμένη στὴ μνήμη μας.

Στὰ θεμέλια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱεραποστολῆς, πού ἐτοιμάζεται δίπλα ἀπὸ τὸ σημερινὸ κτήριο τοῦ Συλλόγου στὴν Πάτρα, ἀναφέρεται σέ εἰδικὴ πλάκα «εἰς αἰώνιον μνημόσυνον» ἀπὸ ποιὸν ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος.

«Ἐθελεμιώθη ἐπὶ Μητροπολίτου Πατρῶν Νικοδήμου...»

Εὐλαβικά ἐξαιτούμεθα τίς εὐχές του ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα.

Δημήτριος Τσερεγκούνης

